ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 732 Ἔτος ΛΑ'. 1 Νοεμβρίου 1976 (Π.Ο.Η.)
Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 5.— Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 3 628.280

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

«Σὸν θέλημα, (Κύριε), ἔστιν ἡ ἔννομος συζυγία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποιΐα»
«Δός αὐτοῖς καρπὸν κοιλίας, εὐτεκνίας ἀπόλαυσιν, καλλιτεκνίαν»
(Ἐκ τῶν εὐχῶν τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν» (Β' Κορ., ιγ', 13).

Θλῖψις βαθεία συνέχει τὴν καρδίαν ἡμῶν, διότι εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ὀδυνηρὰν θέσιν νὰ ἀκούωμεν μυστικῶς εἰς τὴν φιλτάτην ἡμῶν Πατρίδα τὴν Ἁγίαν ἡμῶν μητέρα Ἐκκλησίαν, ὡς ἄλλην Ραχήλ, νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητως τὰ τέκνα αὐτῆς: «Φωνὴ ἐν Ραμᾷ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ ὀδυρμὸς πολύς· Ραχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν» (Ματθ., β', 18).

Τότε ὁ θηριόγνωμος Ἡρώδης ἦτο τὸ ὄργανον τῆς φρικτῆς παιδοκτονίας, σήμερον δυστυχῶς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ γονεῖς, ἰατροὶ καὶ μαῖαι. Πρόκειται διὰ τὸ ἀνοσιούργημα τῆς ἐμβρυοκτονίας ἢ ἀλλέως ἀμβλώσεως, τὸ κοινῶς γνωστὸν ὡς ἔκτρωσις: «Ἔκτρωσις καὶ γενικώτερον ἄμβλωσις εἶναι ἡ ἐγκληματικὴ πρᾶξις εἰς ἣν προβαίνει ἡ ἔγκυος γυνὴ ἀποκτείνουσα τὸ παρ' αὐτῆς κυοφορούμενον τέκνον ἢ ἐπιτρέπουσα εἰς ἄλλους νὰ πράξουν τοῦτο».

Τὸ κήρυγμα τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας, τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν εὐδαιμονιστικὴν καὶ ἡδονιστικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς καὶ εἰσελθὸν περιωρισμένως εἰς τὴν

Πατρίδα ἡμῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος αἰῶνος, ἤδη ἔχει κερδίσει ὅλως παραδόξως, ὑπὸ τὰς δύο αὐτοῦ μορφὰς τῆς ἐκτρώσεως (ἐμβρυοκτονίας) καὶ τῆς παρεμποδίσεως (ἀποφυγῆς) τῆς συλλήψεως, τοσοῦτον ἔδαφος, ὥστε δικαίως καὶ ταχέως νὰ ἀναμένεται ἡ ἐξ ὕψους «ἔνδικος μισθαποδοσία».

Πῶς πᾶς εὐσεβὴς θὰ ἀκούσῃ ἀπαθῶς τὸ πόρισμα εἰδικοῦ τινος ἐπιστήμονος, ὅστις ἀναβιβάζει τὸν ἀριθμὸν τῶν κατ' ἔτος ἐκτρώσεων ἐν Ἑλλάδι εἰς 300.000 (!!!), ποσοστὸν τὸ ὁποῖον καταβιβάζει ἡμᾶς εἰς χώραν ἠθικοῦ πεδίου ἀσυγκρίτως κατωτέρου τῶν πλέον ἐκφυλισμένων τοιούτων τῆς γῆς;

Ἡ Πατρὶς τῶν Ἁγίων ἤδη σπαράσσεται δεινῶς. Μετὰ τὰ δογματικὰ συντρίμμια, ἅτινα ἐδημιούργησεν ἡ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νέου - Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἰσαγωγὴ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν παντοίας καινοτομίας εἰς τὰ τῆς Πίστεως ἐξ αἰτίας τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἤδη τὰ ἠθικὰ συντρίμμια συμπληρώνουν τὸ ἔργον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ εὐκολίας: «Τὸ νάρθηξ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας» (Β' Θεσ., β', 7).

Περιττοῦ ὄντος νὰ ἀποδείξωμεν ἐν πλάτει ὅτι ἡ ἔκτρωσις ἢ ἄμβλωσις εἶναι ἔγκλημα κολαζόμενον ὑπὸ τῶν νόμων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Πολιτείας (Ποινικὸς Κῶδιξ, ν. 1492) 1950, ἄρθρα 304, 305), διότι εἶναι πανθομολογούμενον ὅτι «ἐνιαίαν καὶ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέχει μέχρι σήμερον ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ ἀποφυγὴ τῶν τέκνων εἶναι πρᾶξις παράνομος καὶ ἐσκεμμένη ἀντίθεσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ», ἀναφέρομεν τοὺς σχετικοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, οἵτινες χαρακτηρίζουν ὡς φόνον τὴν ἔκτρωσιν καὶ ὡς φονεῖς τοὺς ἀσυνειδήτους ἐμβρυοκτόνους, προβλέποντας καὶ τὰ σχετικὰ ἐπιτίμια:

1) Κανὼν ΞΓ' τῆς ἐν Ἐλβίρᾳ Συνόδου (εἰς Ἱσπανίαν τῷ 306).

2) Κανὼν ΚΑ' τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Συνόδου.

3) Κανόνες Β' καὶ Η' τοῦ Μεγ. Βασιλείου.

4) Κανὼν ΚΑ' Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ.

5) Κανὼν (91ος) τῆς Ἕκτης Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

(Παραλείπομεν χάριν συντομίας γνώμας Ἁγίων Πατέρων καὶ ἐγκύρων ἑρμηνευτῶν, ὡς καὶ συγχρόνων δοκίμων συγγραφέων, εἰς τὰς ὁποίας δύναται ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ ἀνατρέξῃ).

Γνωστοῦ ὄντος ὅτι καὶ ὁ προχριστιανικὸς - εἰδωλολατρικὸς Ἑλληνικὸς κόσμος διὰ τοῦ περιφήμου πατρὸς τῆς ἰατρικῆς Ἱπποκράτους (5ος π.Χ. αἰών), ἦτο κατὰ τῶν ἀμβλώσεων (ἐκτρώσεων), διότι «ὄχι μόνον ἀπηγόρευε τὴν ἐκτέλεσιν ἐκτρώσεων ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὅρκον τῶν ἰατρῶν ἔθεσε τὴν ὑπόσχεσιν: «ὁμοίως οὐδὲ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω» (δηλαδή, δὲν θὰ δώσω εἰς τὴν γυναῖκα φάρμακον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιφέρῃ ἔκτρωσιν)». ἐπίσης ὅτι καὶ σύμπας ὁ συνασπισμὸς τῶν αἱρετικῶν παρασυναγωγῶν τῆς Δύσεως ἔχει σαφῶς καταδικάσει τὴν ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν ἀποφυγὴν τεκνογονίας (ἀντισυλληπτικὰ — ἔκτρωσις), θὰ ἦτο ἀνεπίτρεπτον νὰ ὀκνήσωμεν ἡμεῖς, οἱ ὀρθοτελοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἥτις διακρατεῖ ἀκαινοτόμητον «ὃ καὶ παρέλαβεν», ἤτοι: «τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα», θὰ ἦτο, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀνεπίτρεπτον νὰ μὴ ὑψώσωμεν φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ νὰ μὴ καταδικάσωμεν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸ ἀπεχθὲς ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ὡς λοιμικὴ νόσος σαρώνει τὴν οἰκουμένην.

Διό, ὑπείκοντες τῷ θεηγόρῳ Παύλῳ καὶ «προσέχοντες παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο Ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ», διακηρύττομεν τοῖς πᾶσι, «τοῖς ἐγγὺς καὶ τοῖς μακράν», τὴν φωνὴν τῆς Ἀληθείας, ἧς ταμιοῦχος Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὀρθοδοξία:

— «Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη» (Ρωμ., η' 6).

— Ὁ σκοπὸς τοῦ Γάμου δὲν εἶναι «τὸ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 732 Ἔτος ΛΑ'. 1 Νοεμβρίου 1976 (Π.Ο.Η.)
Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 5.— Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 3 628.280

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

«Σὸν θέλημα, (Κύριε), ἔστιν ἡ ἔννομος συζυγία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποιΐα»
«Δός αὐτοῖς καρπὸν κοιλίας, εὐτεκνίας ἀπόλαυσιν, καλλιτεκνίαν»
(Ἐκ τῶν εὐχῶν τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν» (Β' Κορ., ιγ', 13).

Θλῖψις βαθεῖα συνέχει τὴν καρδίαν ἡμῶν, διότι εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ὀδυνηρὰν θέσιν νὰ ἀκούωμεν μυστικῶς εἰς τὴν φιλτάτην ἡμῶν Πατρίδα τὴν Ἁγίαν ἡμῶν μητέρα Ἐκκλησίαν, ὡς ἄλλην Ραχήλ, νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητως τὰ τέκνα αὐτῆς: «Φωνὴ ἐν Ραμᾷ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ ὀδυρμὸς πολύς· Ραχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν» (Ματθ., β', 18).

Τότε ὁ θηριόγνωμος Ἡρώδης ἦτο τὸ ὄργανον τῆς φρικτῆς παιδοκτονίας, σήμερον δυστυχῶς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ γονεῖς, ἰατροὶ καὶ μαῖαι. Πρόκειται διὰ τὸ ἀνοσιούργημα τῆς ἐμβρυοκτονίας ἢ ἀλλέως ἀμβλώσεως, τὸ κοινῶς γνωστὸν ὡς ἔκτρωσις: «Ἔκτρωσις καὶ γενικώτερον ἄμβλωσις εἶναι ἡ ἐγκληματικὴ πρᾶξις εἰς ἣν προβαίνει ἡ ἔγκυος γυνὴ ἀποκτείνουσα τὸ παρ' αὐτῆς κυοφορούμενον τέκνον ἢ ἐπιτρέπουσα εἰς ἄλλους νὰ πράξουν τοῦτο».

Τὸ κήρυγμα τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας, τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν εὐδαιμονιστικὴν καὶ ἡδονιστικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς καὶ εἰσελθὸν περιωρισμένως εἰς τὴν

Πατρίδα ἡμῶν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος αἰῶνος, ἤδη ἔχει κερδίσει ὅλως παραδόξως, ὑπὸ τὰς δύο αὐτοῦ μορφὰς τῆς ἐκτρώσεως (ἐμβρυοκτονίας) καὶ τῆς παρεμποδίσεως (ἀποφυγῆς) τῆς συλλήψεως, τοσοῦτον ἔδαφος, ὥστε δικαίως καὶ ταχέως νὰ ἀναμένεται ἡ ἐξ ὕψους «ἔνδικος μισθαποδοσία».

Πῶς πᾶς εὐσεβὴς θὰ ἀκούσῃ ἀπαθῶς τὸ πόρισμα εἰδικοῦ τινος ἐπιστήμονος, ὅστις ἀναβιβάζει τὸν ἀριθμὸν τῶν κατ' ἔτος ἐκτρώσεων ἐν Ἑλλάδι εἰς 300.000 (!!!), ποσοστὸν τὸ ὁποῖον καταβιβάζει ἡμᾶς εἰς χώραν ἠθικοῦ πεδίου ἀσυγκρίτως κατωτέρου τῶν πλέον ἐκφυλισμένων τοιούτων τῆς γῆς;

Ἡ Πατρὶς τῶν Ἁγίων ἤδη σπαράσσεται δεινῶς. Μετὰ τὰ δογματικὰ συντρίμμια, ἅτινα ἐδημιούργησεν ἡ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νέου - Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου εἰσαγωγὴ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν παντοίας καινοτομίας εἰς τὰ τῆς Πίστεως ἐξ αἰτίας τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἤδη τὰ ἠθικὰ συντρίμμια συμπληρώνουν τὸ ἔργον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ εὐκολίας: «Τὸ νᾶο μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας» (Β' Θεσ., β', 7).

Περιττοῦ ὄντος νὰ ἀποδείξωμεν ἐν πλάτει ὅτι ἡ ἔκτρωσις ἢ ἄμβλωσις εἶναι ἔγκλημα κολαζόμενον ὑπὸ τῶν νόμων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Πολιτείας (Ποινικὸς Κῶδιξ, ν. 1492)1950, ἄρθρα 304, 305), διότι εἶναι πανθομολογούμενον ὅτι «ἐνιαία καὶ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέργεται μέχρι σήμερον ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ ἀποφυγὴ τῶν τέκνων εἶναι πρᾶξις παράνομος καὶ ἐσκεμμένη ἀντίθεσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ», ἀναφέρομεν τοὺς σχετικοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, οἵτινες χαρακτηρίζουν ὡς φόνον τὴν ἔκτρωσιν καὶ ὡς φονεῖς τοὺς ἀσυνειδήτους ἐμβρυοκτόνους, προβλέποντας καὶ τὰ σχετικὰ ἐπιτίμια:

1) Κανὼν ΞΓ' τῆς ἐν Ἐλβίρᾳ Συνόδου (εἰς Ἱσπανίαν τῷ 306).

2) Κανὼν ΚΑ' τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Συνόδου.

3) Κανόνες Β' καὶ Η' τοῦ Μεγ. Βασιλείου.

4) Κανὼν ΚΑ' Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ.

5) Κανὼν (91ος) τῆς Ἕκτης Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

(Παραλείπομεν χάριν συντομίας γνώμας Ἁγίων Πατέρων καὶ ἐγκύρων ἑρμηνευτῶν, ὡς καὶ συγχρόνων δοκίμων συγγραφέων, εἰς τὰς ὁποίας δύναται ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ ἀνατρέξῃ).

Γνωστοῦ ὄντος ὅτι καὶ ὁ προχριστιανικὸς - εἰδωλολατρικὸς Ἑλληνικὸς κόσμος διὰ τοῦ περιφήμου πατρὸς τῆς ἰατρικῆς Ἱπποκράτους (5ος π.Χ. αἰών), ἦτο κατὰ τῶν ἀμβλώσεων (ἐκτρώσεων), διότι «ὄχι μόνον ἀπηγόρευε τὴν ἐκτέλεσιν ἐκτρώσεων ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὅρκον τῶν ἰατρῶν ἔθεσε τὴν ὑπόσχεσιν: «ὁμοίως οὐδὲ γυναικὶ πεσσὸν φθόριον δώσω» (δηλαδή, δὲν θὰ δώσω εἰς τὴν γυναῖκα φάρμακον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιφέρῃ ἔκτρωσιν)». ἐπίσης ὅτι καὶ σύμπας ὁ συνασπισμὸς τῶν αἱρετικῶν παρασυναγωγῶν τῆς Δύσεως ἔχει σαφῶς καταδικάσει τὴν ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν ἀποφυγὴν τεκνογονίας (ἀντισυλληπτικὰ — ἔκτρωσις), θὰ ἦτο ἀνεπίτρεπτον νὰ ὀκνήσωμεν ἡμεῖς, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἥτις διακρατεῖ ἀκαινοτόμητον «ὃ καὶ παρέλαβεν», ἤτοι: «τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγματα», θὰ ἦτο, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀνεπίτρεπτον νὰ μὴ ὑψώσωμεν φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ νὰ μὴ καταδικάσωμεν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸ ἀπεχθὲς ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ὡς λοιμικὴ νόσος σαρώνει τὴν οἰκουμένην.

Διό, ὑπείκοντες τῷ θεηγόρῳ Παύλῳ καὶ «προσέχοντες παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο Ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ», διακηρύττομεν τοῖς πᾶσι, «τοῖς ἐγγὺς καὶ τοῖς μακράν», τὴν φωνὴν τῆς Ἀληθείας, ἧς ταμιοῦχος Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὀρθοδοξία:

— «Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη» (Ρωμ., η' 6).

— Ὁ σκοπὸς τοῦ Γάμου δὲν εἶναι «τὸ

φρόνημα τῆς σαρκός», ἀλλὰ ἡ τεκνογονία.

— Οἱ γονεῖς, γενόμενοι «ὄργανα καὶ συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς δημιουργίας» διὰ τῆς τεκνογονίας, καλλιεργοῦν καὶ ἀναπτύσσουν ἐν τῷ Γάμῳ τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην», συγχαίροντες καὶ συμπάσχοντες», «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζοντες» καὶ δημιουργοῦν οὕτω φυτώριον ἁγιότητος καὶ σωτηρίας κατὰ τὸ Ἀποστολικόν» ἡ δὲ γυνὴ σωθήσεται διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ καὶ ἁγιασμῷ μετὰ σωφροσύνης» (Α΄ Τιμ., β΄, 15).

— Τέκνα καὶ μάλιστα τὰ πολλά, κατὰ τὸν θεόπνευστον λόγον, εἶναι εὐλογία Θεοῦ, Θεῖον δῶρον: «Ἡ γυνή σου ὡς ἄμπελος εὐθηνοῦσα ἐν τοῖς κλίτεσι τῆς οἰκίας σου· οἱ υἱοί σου ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλῳ τῆς τραπέζης σου. Ἰδοὺ οὕτως εὐλογηθήσεται ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον. Εὐλογήσαι σε Κύριος... καὶ ἴδοις υἱοὺς τῶν υἱῶν σου» (Ψαλμ. ρκ στ΄ 3 καὶ ρκζ΄ 3—6).

— Ἡ Ἐκκλησία «τῷ τοῦ φονέως ἐπιτιμίῳ καθυποβάλλει» τόσον τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἑκουσίως ἀποδέχονται εἰς ἑαυτὰς ἔκτρωσιν, ὅσον καὶ τοὺς συμβάλλοντας εἰς τὸ τοιοῦτον ἔγκλημα.

* * *

Ὅθεν, τίμιον πρεσβυτέριον καὶ εὐσεβὲς λαὲ τῆς καθ' ἡμᾶς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας, ἃς ἀποβῆτε, τόσον διὰ τοῦ Θείου κηρύγματος ὅσον καὶ διὰ τῆς ἐνθέου εὐαγγελικῆς ὑμῶν βιοτῆς, ἐκ νέου ἡ τροχοπέδη εἰς τὴν δογματικῶς — καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ἠθικῶς — ὁσημέραι καὶ περισσότερον κατολισθαίνουσαν καὶ κατακρημνιζομένην σύγχρονον «φιλήδονον μᾶλλον ἢ φιλόθεον» κοινωνίαν, γινόμενοι οὕτω αἴτιοι ἵνα δοξάζηται ὁ Θεὸς ἡμῶν «ἐν τοῖς ἔθνεσιν», παρ' Οὗ πᾶσα εὐλογία καὶ χάρις εἴη μεθ' ὑμῶν ταῖς πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ.
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Α ὐ ξ έ ν τ ι ο ς

Τὶ ἀναμένομεν

«Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι...» (Πρὸς Ἐφεσίους ΣΤ΄ 16—17).

Ζοῦμε εἰς μίαν ἐποχὴν ἡ ὁποία χρειάζεται πολὺ φῶς καὶ θάρρος. Ἡ πλάνη καὶ ἡ βία μ' ἐπιστημονικὰ ὀργανωμένες μεθόδους ὅλο καὶ ἁπλώνουν τὴν ἐπικράτειά τους εἰς τὴν Γῆν καὶ εἰς τὴν Χώραν μας. Εἰς μίαν ἐποχὴν ὅπου τὰ πάντα ἐξετάζονται καὶ ρυθμίζονται ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς, εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἀφήνεται τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ περιπατῇ καὶ ὄχι νὰ ἕρπῃ, νὰ συμβιβάζεται εἰς βάρος τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν. Κάθε τίμιος καὶ πνευματικὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ στρατευθῇ ἐθελοντικὰ εἰς τὸ μεγάλο χρέος τῆς ἠθικῆς ἀνορθώσεως τοῦ τόπου. Ἡ νέα γενεὰ γνωρίζει πῶς ἡ βρωμιὰ ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι καλλιέργεια ξένη μὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ εὐθύνη τοῦ κήπου ὁ ὁποῖος τρέφει τὰ ζιζάνια καὶ ἄλλη ἡ εὐθύνη ἐκείνου ὁ ὁποῖος ρίχνει τὸν σπόρο. Ὅπως καὶ ὅταν λέγῃ ὁ Προφήτης «ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἰσχύοντας» δὲν κατηγορεῖ τὴν ἐξουσίαν, μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀλλ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κάμνουν κακὴν χρῆσιν τῆς ἐξουσίας. Θεέ μου οἱ Μασόνοι μᾶς ἔφεραν σ' αὐτὰ τὰ χάλια.

Σὲ λησμονήσαμεν καὶ μᾶς ἔπνιξαν, ἔτσι διὰ νὰ φανῇ ἀκόμη μιὰ φορὰ τ' ἀπύθμενο βάθος τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ἐγκλήματος, εἰς τὸ ὁποῖο δύναται νὰ φθάσῃ ἡ Μασονία, ἡ σπεῖρα αὐτὴ τῶν δολοπλόκων συνωμοτῶν καὶ ἀπάτριδων. Πηγὴ δεινῶν, διχασμοῦ καὶ ἀδελφοσφαγῆς ἡ Μασονία ἐργάζεται νύκτα καὶ ἡμέρα διὰ νὰ διαλύσῃ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, κατ' ἐντολὴν τῶν Σιωνιστῶν Ἑβραίων, τὰς ἐντολὰς τῶν ὁποίων ἐκτελοῦν ἄνευ χρονοτριβῆς οἱ Ἕλληνες Μασόνοι, ὡς ἀφωσιωμένοι, δουλόφρονες ὑπηρέται τῶν Ἑβραϊκῶν συμφερόντων καὶ ὄχι τῶν Ἑλληνικῶν. Ὅλα τὰ κακὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα προέρχονται ἀπὸ τοὺς Μασόνους καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τὸ γνωρίζει πάρα πολὺ καλὰ αὐτό. Γράφουν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὰ πρωτόκολλα τῆς Σιών: «Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία μας δὲν θὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ὕπαρξιν ἄλλης θρησκείας πλὴν τοῦ ἑνὸς ΘΕΟΥ ἡμῶν,

μὲ τὸν ὁποῖον ἡ εἱμαρμένη μας εἶναι συνδεδεμένη, διότι εἴμεθα ὁ ἐκλεκτὸς λαός, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἡ αὐτὴ εἱμαρμένη εἶναι ἡνωμένη μὲ τὰ πεπρωμένα τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὀφείλομεν νὰ καταστρέψωμεν πᾶσαν πίστιν.

Ἐὰν τὸ τοιοῦτον γεννᾷ τοὺς συγχρόνους ἀθέους, ἡ μεταβατικὴ αὕτη κατάστασις δὲν θὰ παρενοχλήσῃ τὰς προθέσεις μας, ἀλλὰ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὰς μελλούσας γενεάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐννοήσωσι τὰ κηρύγματά μας ἐπὶ τῆς θρησκείας τοῦ Μωϋσέως, ἧς τὸ ἐπιτηδείως συλληφθὲν στωϊκὸν σύστημα θὰ καταλήξῃ εἰς τὴν κατάκτησιν ὅλων τῶν λαῶν». Καὶ οἱ Ἕλληνες Μασόνοι ἐργάζονται διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐκμεταλλευόμενοι προσωπικὰ πάθη, ἐγωϊσμοὺς καὶ καιροσκοπισμοὺς τῶν Ἑλλήνων, ὥστε εἰς σύντομον χρονικὸν διάστημα νὰ ἐξασφαλίσουν, ἐφ' ὅσον δὲν δύνανται νὰ ἐκριζώσουν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν τῶν Ἑλλήνων, τὴν καθολικὴν παραδοχὴν τῶν αἱρέσεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Παπισμοῦ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ πάψουν οἱ Ἕλληνες νὰ εἶναι Ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ αἱρετικοί, Οὐνῖται, Οἰκουμενισταὶ μὲ τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἄνευ ὅμως τῆς ὀρθῆς πίστεως εἰς τὰ ὀρθόδοξα δόγματα αὐτῆς.

Ἡ ΚΑΛΠΙΚΗ αὐτὴ ὀρθόδοξος θρησκεία θὰ στερήσῃ μετὰ βεβαιότητος τὴν ΘΕΪΚΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑΝ καὶ θὰ ἐπιτευχθῇ τοιουτοτρόπως ἡ ἐπιθυμία τῶν Σιωνιστῶν Ἑβραίων διὰ μίαν ὁλοσχερῆ καταστροφὴν μισητῆς δι' αὐτοὺς Ἑλλάδος, εἰς τὴν παροῦσαν μάλιστα στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν προβάλλει διὰ τοῦ ὀρυκτοῦ πλούτου τῆς Χώρας, ἡ βεβαιοτάτη ἀπόδειξις τῆς συνεχιζομένης καὶ εἰς τὸν παρόντα καιρὸν τῆς ἀποστασίας ΘΕΪΚΗΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ.

Ἡ ΝΟΘΕΥΣΙΣ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως εἰς τὴν Ἑλλάδα παρουσιάζει ἐδῶ καὶ ὀλίγα ἔτη τοιαύτην προκλητικότητα, ὥστε νὰ πάψουν καὶ τὰ στοιχειώδη μέτρα πρὸς παραπλάνησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, γεγονὸς τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὸ τελευταῖο στάδιο αὐτῆς, ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁποίας θεωρεῖται βεβαία. Φανερὰ πρὸ ἔτους ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, συνιστοῦσεν εἰς τοὺς ἀποφοίτους τοῦ Γυμνασίου ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα τὰ ἔργα τοῦ Ἀθέου Καζαντάκη. Πρόσφατα κατεδικάσθη εἰς ὀκτάμηνον φυλάκισιν ζηλωτὴς Ἁγιορείτης Μοναχός, διὰ τὴν ΘΕΑΡΕΣΤΟΝ προσπάθειάν του νὰ καταστρέψῃ τὸ γυμνὸ ἄγαλμα τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ ὁποῖον σκοπίμως εἶχε τοποθετηθῇ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ὑπὸ τῶν Μασόνων, ὥστε ἐὰν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διήρχετο σήμερον τὰς Ἀθήνας 1976 ἔτη μετὰ Χριστόν, νὰ παρωξύνετο καὶ πάλι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ «θεωροῦντι κατείδωλον οὖσαν τὴν πόλιν» (Πράξεις ιζ' 16).

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῶν ἱερῶν Κανόνων ΞΖ (67) καὶ ΨΒ (92) τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ὁρίζει ὅτι τὰ κατάλοιπα τῶν εἰδώλων καὶ τῶν ναῶν αὐτῶν δέον ὅπως ὑποβληθῶσι εἰς ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ τῇ παρεμβάσει τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Βασιλέα. Ὅταν ὅμως κατὰ τὸ παρελθὸν Ἀντιπρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἀποδεικνύεται Μασόνος 29ου βαθμοῦ (ἐφημερὶς Ἀπογευματινὴ 20.9.74) μέλος τῆς Ἀθηναϊκῆς Στοᾶς τοῦ Σπυρίδωνος Νάγου τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, δὲν εἶναι παράξενον τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχει γυμνὸ ἄγαλμα τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πρόσφατος ὅμως ἐπίσκεψις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας καὶ τὸ τελεσθὲν ὑπ' αὐτοῦ συλλειτουργον μὲ τὸν Πατριάρχην Ποιμένα, ὑπερβαίνει εἰς προκλητικότητα πᾶν προηγούμενον ἔργον φανερῆς Νοθεύσεως καὶ διαβρώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἐν Ἑλλάδι. Ὡς γνωστὸν διὰ Συνοδικῆς ἀποφάσεως τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας ἔχει ἀπὸ ἐτῶν θέσει εἰς ἐφαρμογὴν τὴν χορήγησιν τῆς Θείας Κοινωνίας εἰς τοὺς Παπικούς, οἱ ὁποῖοι δύνανται ἀκωλύτως νὰ προσέρχωνται εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ Πατριαρχείου. Διὰ τῆς αἱρετικῆς αὐτῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως τὸ Ρωσικὸ Πατριαρχεῖο ἔπαυσε νὰ εἶναι Ὀρθόδοξον, ἀνεγνώρισεν ἐμπράκτως τοὺς αἱρετικοὺς Παπικοὺς καὶ τὴν βλάσφημον προσθήκην αὐτῶν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως τῆς λέξεως καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ.

Τὴν βασικὴν αὐτὴν διαφορὰν εἰς τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν μαζὶ μὲ πλῆθος ἄλλων ἔχομεν οἱ Ὀρθόδοξοι μετὰ τῶν Παπικῶν, ἔρχεται ἡ διεθνὴς Μασονία νὰ σκεπάσῃ διὰ τῶν συμπροσευχῶν Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν, ὥστε οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ εὑρεθοῦν μὲ τοὺς ὑποχειρίους εἰς πιέσεις τῶν Μασόνων ποιμένας των, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐκτὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διὰ τῆς μεθοδευμένης ἀναγνωρίσεως ἐμμέσως τῆς αἱρετικῆς Παπικῆς προσθήκης καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ εἰς τὸ Ὀρθόδοξον Σύμβολον τῆς πίστεως. Πληρεστάτη ἐφαρμογὴ τῆς διαβολικῆς τακτικῆς αὐτῆς ἡ παροῦσα καὶ ἄνευ ἐντόνων διαμαρτυριῶν γενομένη διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεὶμ ἐπίσημος ἀναγνώρισις τῆς αἱρετικῆς γραμμῆς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωσίας, διὰ τῶν γενομένων ἐκεῖ θρησκευτικῶν τελετῶν καὶ συμφωνιῶν ἐπὶ τῶν σχέσεων καὶ διαλόγων, τόσο μὲ τὴν ρωμαιοκαθολικὴν ἐκκλησίαν, ὅσον καὶ μὲ τὶς ἄλλες Χριστιανικὲς ἑτερόδοξες ἐκκλησίες, καθὼς καὶ μὲ τὴν ἐν γένει οἰκουμενικὴν κίνησιν διὰ τὴν ἑνότητα τῶν ἀγὰ τὸν κόσμον Χριστιανῶν.

Ἡ Αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ ἔχει ἀντιμετωπισθῆ ὑπὸ πλήθους Ἁγίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἰδίως ἀπὸ τοὺς κτίτορας τῆς Σερβικῆς Ἁγιορειτικῆς Μονῆς τοῦ Χιλανδαρίου Ἁγίους ΣΑΒΒΑΝ καὶ ΣΥΜΕΩΝ, οἱ ὁποῖοι ἑορτάζουν ἀντιστοίχως εἰς τὰς 13 Ἰανουαρίου καὶ 13 Φεβρουαρίου. Ὁ Ἅγιος Συμεὼν πατὴρ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἐγεννήθη τὸ 1114 εἰς τὴν Ζέτα (τὸ σημερινὸ Μαυροβούνι) εἰς τὴν πόλι Ρίμπνιτσα ὅπου ἔλαβε τὸ ΠΑΠΙΚΟ Βάπτισμα. Ὅταν ὅμως ὁ πατέρας του ξαναγύρισε στὴν Ράς, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ράσκα (Κεντρικὴ Σερβία) ὅπως λεγόταν τὸ κράτος του, βαπτίσθηκε πάλι (Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν δέχεται ὡς γνωστὸν τὸ βάπτισμα τῶν Παπικῶν) ἀπὸ ὀρθόδοξον Ἀρχιερέα εἰς τὸν ναὸ τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Ἐπειδὴ ἦτο συνετὸς καὶ ἱκανός, τὸ ἔτος 1149 ἔγινε ἡγεμόνας τῆς Ράσκα καὶ ἀπὸ τὸ 1165 ἔγινε ἡγεμόνας ὅλης τῆς Σερβίας. Παράλληλα μὲ τὴν μέριμνα ποὺ εἶχε διὰ τὸ Κράτος καὶ τὸν λαόν του, ἐκοπίαζε μὲ ζῆλον καὶ διὰ τὴν ἑδραίωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν χώραν του. Δι' αὐτὸ καὶ

πολλὲς φορὲς ἐρχόταν σὲ σύγκρουσι μὲ τοὺς ἀδελφούς του, οἱ ὁποῖοι εἶχον δεχθῆ τὸν Παπισμὸν καὶ ὑπέφερε πολλὰ ἀπ' αὐτούς.

Ὁ Ἅγιος Σάββας σφοδρὸς πολέμιος τῶν αἱρετικῶν Παπικῶν ἔζησε δύσκολες στιγμὲς τὸ 1204 εὑρισκόμενος εἰς Ἅγιος Ὄρος. Οἱ Σταυροφόροι τῆς Δ' Σταυροφορίας κατέλαβαν τὴν Κων)πολι τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1204, κατέλυσαν τὸ Βυζάντιο καὶ ἄρχισαν νὰ ἐπιβάλλουν παντοῦ τὴν ἐξουσία τους. Ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ στρατοῦ τους κατέλαβε τὸ Ἅγιον Ὄρος. Οἱ Σταυροφόροι αὐτοί, μαζὶ μὲ ρωμαιοκαθολικοὺς μοναχοὺς καὶ ἱερεῖς, μεταχειρίστηκαν πολλοὺς ἐκβιασμούς, ἐπιδιώκοντας τὴν ὑποταγὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἰς τὸν Πάπα. Ἐξ αἰτίας τους δημιουργήθηκε μεγάλη ἀνασφάλεια εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ὁ Ὅσιος Σάββας συνωδευόμενος ἀπὸ Ἁγιορείτας Μοναχούς, πῆρε τὰ τίμια λείψανα τοῦ πατέρα του καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Σερβίαν ἀφοῦ προηγουμένως εἰδοποίησε τὸν αὐτοκράτορα τῆς Σερβίας Στέφανο τὸν ἀδελφόν του.

Μετὰ πάροδον ἐτῶν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἐμμανουὴλ ἐχειροτόνησε τὸ 1919 τὸν Ὅσιο Σάββα, Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Σερβίας. Ἀμέσως μετὰ ὁ Ἅγιος Σάββας ἄρχισε νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν διοικητικὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας. Εἰς ὅλους ἐδίδασκε τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν ΘΕΟΝ μὲ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν καθαρὴν ζωήν. Συμβούλευε ἀκόμη νὰ ἐπιστρέφουν οἱ πλανημένοι εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, μὲ πίστιν καὶ μετάνοιαν διότι εἶναι «φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ Ζῶντος (Ἑβρ. 10-31). Δίδασκε καὶ παρακαλοῦσε πολὺ τοὺς αἱρετικοὺς Παπικοὺς νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὅσοι δὲ ἐπέμεναν εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ ἦταν ἀδιόρθωτοι, τοὺς ἀφώριζε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ θαύματος ἔφερε εἰς μετάνοια τὸν Βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας Ἀνδρέα, εὑρισκόμενον εἰς τὴν μιαρὰν αἵρεσιν τῶν Παπικῶν καὶ τὸν ἐδίδαξε τὴν ὀρθὴν πίστιν, συμβουλεύοντάς τον ν' ἀπαρνηθῆ τὴν αἵρεσιν τῶν Παπικῶν. Μετὰ τὴν τριπλῆ ἀπάρνησιν τῆς αἱρέσεως αὐτῆς, ὁ βασιλεὺς εἶπε τρεῖς φορὲς τὸ Ἅγιο Σύμβολο τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, τὸν ἐβάπτισε καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κοινωνήση τὸ Πανάγιο Σῶμα καὶ τὸ Τίμιο Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ).

Τοιουτοτρόπως ἀντιμετώπιζαν οἱ Ἅγιοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τὴν μιαρὰν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ, ἐνῶ σήμερον καίτοι οἱ Παπικοὶ πρόσθεσαν εἰς τὰς παλαιὰς αἱρετικὰς δοξασίας των καὶ νέας, εἰσέρχονται ἀμετανόητοι καὶ γίνονται δεκτοὶ ὑπὸ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πάψη καὶ αὐτὴ διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν Παπικῶν νὰ εἶναι Ὀρθόδοξος. Ἡ δὲ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Χιλανδαρίου μνημονεύει τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Δημήτριον, ὁ ὁποῖος δέχεται τὴν αἵρεσιν τῶν Παπικῶν καὶ μάλιστα ἐπισήμως θεωρεῖ τὸν αἱρετικὸν ΠΑΠΑ τῆς Ρώμης πρεσβύτερον ἀδελφόν του καὶ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ΝΟΘΕΥΣΙΣ τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ.

Βασικώτατος παράγων διὰ τὴν πληρεστάτην ἐφαρμογὴν τοῦ ὑπὸ τῶν Μασόνων ἐφαρμοζομένου σχεδίου τῆς ΝΟΘΕΥΣΕΩΣ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως εἰς Παγκόσμιον κλίμακα εἶναι τὸ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, τὸ ὁποῖον διοικεῖται κατὰ τὸ καθεστὼς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν εἴκοσιν ἱερῶν Μονῶν του. Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω πᾶσαι οἱ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Μοναὶ ὡς Πατριαρχικαὶ καὶ Σταυροπηγιακαὶ ὑπάγονται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μὴ ἐπιτρεπομένου οὐδενὸς ἄλλου μνημοσύνου πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. (Ἡ ὕπαρξις Ρουμάνων,, Βουλγάρων, Ρώσσων, Σέρβων καὶ Ἑλλήνων μοναχῶν ἦτο δυνατὸν νὰ δημιουργήση ἄτοπον κατάστασιν διὰ τῆς μνημονεύσεως ὑπ' αὐτῶν τοῦ Πατριάρχου τοῦ Κράτους των, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐτέθη ὁ περιορισμὸς τῆς μὴ μνημονεύσεως οὐδενὸς ἄλλου μνημοσύνου πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, εἰς οἷόν βεβαίως δὲν κηρύττει γυμνῇ τῇ κεφαλῇ αἵρεσιν τινὰ ὡς συμβαίνει σήμερον). Εἰς οὐδένα δὲ ἑτερόδοξον ἢ σχισματικὸν ἐπιτρέπεται ἡ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐγκαταβίωσις.

Σήμερον ἡ Μασονία κατόπιν μακροχρονίων προσπαθειῶν, ἔχει ἐπιτύχει νὰ ἀτονίση τὸ ἄρθρον αὐτὸ καὶ αἱ δέκα ἐννέα ἱεραὶ Μοναὶ ἀναγνωρίζουν τὴν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ μνημονεύουν τὸν αἱρετικὸν Πατριάρχην Δημήτριον, ἐνῶ ἐκάλυψαν τὰ εἰς ἔμψυχον ὑλικὸν κενά των διὰ τῆς ἀθρόας προσελεύσεως, Μορφωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀλλ' αἱρετικὰ φρονούντων, Μοναχῶν, ἐκ τῶν μονῶν τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Μοναχοὶ αὐτοὶ τῇ φανερῇ συνδρομῇ τῶν Μασόνων, μὲ ἀλλεπαλλήλους παραβιάσεις τῶν ἄρθρων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου Ἁγίου Ὄρους καὶ μὲ εὐνοϊκὰς ἀποφάσεις τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, ἐδραίωσαν τὴν θέσιν των (τῇ ἐσκεμμένῃ ἀνοχῇ τῆς Πολιτικῆς Διοικήσεως) καὶ ἀνέλαβον τὴν διοίκησιν ὁλοκλήρου τοῦ Ἁγίου Ὄρους μαζὶ μὲ τοὺς συνοδοιπόρους αὐτῶν, παλαιοὺς καὶ ἐν ἁμαρτίαις γηράσαντας Ἁγιορείτας ἰσοβίους προϊσταμένους τῶν Μονῶν. Δίδουν διὰ τῆς φροντισμένης καὶ ὑποκριτικῆς συμπεριφορᾶς των ψευδὲς αἴσθημα τάξεως καὶ ἠρεμίας, ἐνῶ τρέμουν μὲ τὸν φόβον μελλοντικοῦ ἐλέγχου διὰ τὴν καθ' ὅλα παράνομον ἀναρρίχησίν των εἰς τὴν διοίκησιν ἱερῶν Μονῶν καὶ ἀπόλαυσιν τῆς ἄνευ τινὸς ἐμποδίου διαθέσεως τῶν χρηματικῶν ἐσόδων αὐτῶν.

Μὲ ὀλίγα ἔσοδα ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου ἔμεινε μὲ θάρρος μόνη πιστὴ εἰς τὸν Χριστόν, ὕψωσε ΜΑΥΡΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ καὶ ἐφώναξεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν τὴν προδοσίαν τῶν δέκα ἐννέα Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Δέχθηκε καὶ δέχεται πιέσεις, ἔγραφαν οἱ ἐφημερίδες καὶ ἔμαθαν οἱ Ἕλληνες ὅτι μία μονάχα Μονὴ ἔμεινε Ὀρθόδοξος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Αἱ συνεχιζόμεναι πιέσεις (μήνυσις πρώην Διοικητῶν Κρεκούκια ἐναντίον ἐξ Μοναχῶν) σκοπὸν ἔχουν νὰ ἀναγκάσουν τὸ φρούριο αὐτὸ τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ πέση ἢ μὲ προδοσίαν ἢ μὲ ὠμὴ βίαν. Πρέπει καὶ οἱ εἴκοσι Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους νὰ μνημονεύουν τὸν αἱρετικὸν Πατριάρχην Δημήτριον ἢ τουλάχιστον αἱ δέκα ἐννέα καὶ ἡ μία νὰ μείνη ἔρημος χωρὶς νὰ κυματίζουν ΜΑΥΡΑΙ ΣΗΜΑΙΑΙ καὶ νὰ ὑπάρχουν πανὼ μὲ τὰς λέξεις Ὀρθοδοξία ἢ Θάνατος.

Τότε θὰ ἐπισκεφθῇ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ θὰ τύχῃ λαμπρᾶς ὑποδοχῆς, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ὑπάρχουν Ὀρθόδοξοι Μοναχοὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, θὰ ὑπάρχουν μόνον αἱρετικοὶ Λατινόφρονες Μοναχοί, Μοναχοὶ Οὐνῖται. Τότε θὰ ἔχῃ ἐπιτύχῃ πλήρως τὸ σχέδιο τῶν Μοναχῶν καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ ἔχῃ γίνει παγκόσμιος παγὶς τῶν αἱρέσεων Οἰκουμενισμοῦ — Παπισμοῦ. Θὰ εἶναι τότε δυνατὸν νὰ πλανηθοῦν καὶ οἱ ἐκλεκτοί, ἀλλὰ ἡ ὀργὴ τοῦ ΘΕΟΥ θ' ἀρχίσῃ μὲ τὴν σφαγὴν τῶν Μοναχῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ πληρώσουν μὲ τὸ αἷμα των τὴν προδοσίαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, διότι παραμένουν καὶ σήμερα ἀμετανόητοι «Οὐκ ἔστιν ἁμαρτία ἀσυγχώρητος, εἰ μὴ ἡ ἀμετανόητος» (Ἁγ. Ἰσαὰκ Ἐπίσκοπος) καὶ ἀναγνωρίζουν τὴν αἱρετικὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ διὰ τῆς στάσεώς των αὐτῆς γίνονται ΔΟΛΩΜΑ ΖΩΝΤΑΝΟΝ εἰς τὴν Παγίδα τῶν Μασόνων διὰ τὴν ΝΟΘΕΥΣΙΝ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἡ ὁποία θὰ κλείσῃ τελικῶς μὲ τὴν ἑτοιμαζομένην ἐσπευσμένως Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, οἱ κανόνες τῆς ὁποίας θὰ τινάξουν καὶ αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐν ὄψει διεθνῶν περιπλοκῶν καὶ κρισίμων καταστάσεων, τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εὑρίσκεται μὲ τοὺς τύπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας χωρὶς τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν πρὸς τὸν ΘΕΟΝ καὶ στερεῖται τῆς ΘΕΪΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ. Τὸ σχέδιο τῶν Μασόνων σημειώνει ἐπιτυχίαν, μὲ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν τοὺς ΓΝΗΣΙΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ ΕΛΛΑΔΟΣ τοὺς Παλαιοημερολογίτας. Αὐτοὶ μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπόν των ΑΓΞΕΝΤΙΟΝ καὶ τὴν ἱερὰν αὐτῶν Σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων, παραμένουν Γνήσια τέκνα τοῦ ΘΕΟΥ καὶ ἀπολαμβάνουν τῆς ΘΕΪΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ.

Λέγομεν ὅτι μοναδικὸς τρόπος διὰ νὰ σταματήσῃ ἡ τελικὴ καταστροφὴ τῆς χώρας, εἶναι νὰ πεισθοῦν οἱ Ἕλληνες ὅτι οἱ Παλαιοημερολογῖται εἶναι οἱ ΜΟΝΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ καὶ ν' ἀσπασθοῦν τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν αὐτῶν. Βραδύτης εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ τρόπου σωτηρίας, θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα βαρὺ φόρον αἵματος καὶ ζημίας ἀνυπολογίστου ἀξίας. Τὰ πυρακτωμένα δέλη τοῦ σαναπᾶ τὰ ἐκτοξευόμενα ἐναντίον μας σήμερον, ὑπὸ τὰ ἐπιδοκιμαστικὰ μειδιάματα τῶν Μασόνων, μόνον ἡ ΑΣΠΙΣ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, τὴν ὁποίαν κρατοῦν οἱ Παλαιοημερολογῖται εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ ἀποκρούσῃ. «Ὁ δὲ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ὑμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὀλίγον παθόντας, αὐτὸς καταρτίσει ὑμᾶς, στηρίξει, σθενώσει, θεμελιώσει· αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν» (Α' Καθολικὴ Ἐπιστολὴ ΠΕΤΡΟΥ κεφ. ε' 10 - 11).

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῇ 11) 6) 1976

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΚΕΛΛΙΟΝ ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ—ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΣΤΙΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΑΝΑΙ ΤΩΝ ΙΕΧΩΒΙΤΩΝ

1. Ἡ οὐσία τῆς αἱρέσεως

Εἶναι εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς γνωστὸν πῶς ὁ Πανάγαθος πλάστης καὶ πατέρας μας μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ ἀνθρώπου οἰκονόμησε τὴν σωτηρίαν μας, μὲ τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Μονογενοῦς του Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ οὐσία τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἀδὰμ κι ὅλων τῶν ἀπογόνων του, εὑρίσκεται εἰς τὸν ἐγωϊσμόν. Ἐπίστευε δηλ. ὁ Ἀδάμ, ὅτι αὐτός, μόνος, χωρὶς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ Θεὸς —ἐτοποθέτησεν ὡς κέντρον τοῦ κόσμου τὸν ἑαυτόν του. Θεὸς εἶναι τὸ ἐγώ του. Νόμος ὄχι ἡ βούλησις τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, ἀλλ' ἡ ἰδική του ἀνθρωπίνη βούλησις. Ἔτσι ἀπὸ Θεοκεντρικὸς ὁ Ἀδὰμ ἔγινε ἀ ν θ ρ ω π ο κ ε ν τ ρ ι κ ὸ ς καὶ ἐ γ ω κ ε ν τ ρ ι κ ὸ ς. Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη ἁμαρτία τοῦ Ἀδάμ, ποὺ ἔφερε τὴν καταστροφὴν τοῦ κατ' εἰκόνα, τὸν ἐχώρισεν ἀπὸ τὸν πατέρα Θεὸν καὶ τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὸν παράδεισον καὶ νὰ εὑρεθῇ ἐξόριστος εἰς τὴν γῆν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν παράδεισον, εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐὰν δὲν ἀπέβαλε τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ δὲν ἀποκτοῦσε καὶ πάλιν μὲ τὴν μετάνοιαν τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀγάπην. Εἶχεν ὅμως τόσο πολὺ ὁ ἄνθρωπος ἀρρωστήσει, ποὺ ἦταν ἀδύνατον μὲ τὰς ἰδικάς του δυνάμεις νὰ θεραπευθῇ. Ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἕνας καλὸς γιατρὸς νὰ τὸν σώσῃ. Τέτοιος ἰατρὸς δὲν ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ὑπῆρχε ὅμως εἰς τοὺς οὐρανούς. Ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθεν, ἐπῆρε ἐπάνω του τὴν ἀρρώστιά μας καὶ μᾶς ἐθεράπευσε. Ἀπὸ τότε, ὅποιος θέλει νὰ σωθῇ γνωρίζει τὸν γιατρὸ καὶ τὸ φάρμακον. Εἶναι ἡ μετάνοια, καὶ ἡ ἕνωσις μὲ τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ μεταδίδει ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν σὲ ὅσους ἑνωθοῦν μαζί του μὲ τὸ Βάπτισμα, τὴν Μετάνοιαν, τὴν θείαν Εὐχαριστίαν καὶ τὰ ἄλλα ἅγια Μυστήρια. Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ Θεὸς μόνος του, ὅπως ἐπίστευεν ὁ Ἀδάμ. Μόνον ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ γέφυρα, ποὺ μᾶς συνδέει μὲ τὸν Πατέρα. Αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας, ποὺ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὅμως τὸ δράμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅτι ἐγὼ ἦλθεν ὁ Σωτὴρ καὶ μᾶς ἐδίδαξε πῶς νὰ σωθοῦμε κοντά Του ἐμεῖς μένουμε ἀκόμη μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ προσπαθοῦμε νὰ σωθοῦμε μὲ τὰς ἰδικάς μας δυνάμεις. Ἔτσι τελικὰ μένουμε ἀλύτρωτοι. Ὁ ἀνθρωποκεντρισμὸς μετὰ τὴν σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ πλήττει τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου μὲ πολλὰ μέσα: Τὴν εἰδωλολατρείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχομεν μίαν φανερὰν λατρείαν τῶν κτισμάτων ἀντὶ τοῦ κτίστου, τὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχομεν μίαν προσπάθειαν νὰ ἀντικατασταθῇ ὁ Θεῖος

λόγος ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον λόγον, καὶ τέλος τὰς αἱρέσεις, εἰς τὰς ὁποίας, τὸ κέντρον τῆς σωτηρίας, ὅπουλα καὶ συγκεκαλλυμένα μεταφέρεται ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία ὅλων τῶν παλαιῶν καὶ νέων αἱρέσεων, ἂν ἐξετασθοῦν βαθύτερα. Τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν παραμερίζει σήμερα ὁ Παπισμός, τοποθετῶν ὡς κέντρον καὶ δρατὴν κεφαλὴν ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἕναν ἄνθρωπον, τὸν «ἀλάθητον» Πάπαν. Τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν, παραμερίζουν καὶ οἱ Προτεστάνται, ποὺ ἀπέρριψαν τὸν ἕνα Πάπαν τῆς Ρώμης διὰ νὰ γίνῃ κάθε Προτεστάντης Πάπας, ἀφοῦ κάθε Προτεστάντης ὡς ἄτομον, εἶναι κριτήριον τῆς ἀληθείας καὶ ἠμπορεῖ χωρὶς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἑρμηνεύῃ τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Τέκνα τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἶναι καὶ οἱ δυστυχεῖς μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, οἱ ὁποῖοι ὑπερέβαλαν τὸν πνευματικόν τους πρόγονον κατὰ πολύ, καὶ ὄχι ἁπλῶς παραμέρισαν τὸν Θεάνθρωπον, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπεβίβασαν εἰς τέλειον ἄνθρωπον, κτίσμα καὶ ἀρχιδοῦλον τοῦ Πατρός. Ἐπιστρέφουν δηλαδὴ εἰς τὴν αἰωνίαν ἁμαρτίαν τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἰούδα καὶ ὅλων τῶν ἀλυτρώτων ἀνθρώπων, τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρωποκεντρισμοῦ καὶ τῆς σωτηρίας μόνον διὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι Θεάνθρωπος ἀλλὰ μόνον τέλειος ἄνθρωπος, ὅπως λέγουν οἱ Ἰεχωβῖται, τότε ὁ ἄνθρωπος δὲν σώζεται διὰ τοῦ Θεανθρώπου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἴδιος δηλαδὴ σώζει τὸν ἑαυτόν του. Καὶ φυσικὰ διερωτᾶται κανείς: Τί ἐχρειάζετο ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἠμποροῦσε νὰ σωθῇ μὲ τὰς ἰδικάς του δυνάμεις;

Ὁ ἀνθρωποκεντρισμὸς δηλαδὴ εἶναι οὐσία καὶ τῆς αἱρέσεως τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ. Ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὰς ἄλλας αἱρέσεις εἶναι ὅτι αὐτό ,ποὺ εἰς τοὺς ἄλλους αἱρετικοὺς ὑπεισέρχεται δειλὰ καὶ φοβισμένα, ἐδῶ κηρύσσεται φανερὰ καὶ θριαμβευτικά, ὅπως ἐγίνετο εἰς τὰ ἀρχαῖα χρόνια ἀπὸ τὸν αἱρετικὸν Ἄρειον, τὸν ὁποῖον οἱ Ἰεχωβῖται ἀποκαλοῦν «εὐγενῆ ἄνδρα σπουδαιοτάτην μαρτυρίαν κομίσαντα».

Πνευματικὴ Οἰκοδομή.

Ὁ Πνευματικὸς Πόλεμος

«Ἐγὼ τοίνυν οὕτω τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλως, οὕτω πυκτεύω ὡς οὐκ ἀέρα δέρων» (Κορινθ. 9,26). Ὅσοι προσπαθοῦν νὰ ζοῦν ζωὴν πνευματικήν, ὀφείλουν νὰ διεξάγουν πόλεμον, μὲ τὰς σκέψεις των κάθε στιγμὴν τῆς ζωῆς των — ἢ πόλεμον πνευματικόν· εἶναι ἀνάγκη ὁλόκληρος ἡ ψυχή μας νὰ ἔχῃ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καθαρὸν ὀφθαλμόν, ἱκανὸν ν' ἐπαγρυπνῇ καὶ νὰ ἐλέγχῃ τὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι εἰσέρχονται ἀπὸ τὸν πονηρὸν εἰς τὴν καρδίαν μας καὶ νὰ τὰς ἀποκρούῃ: αἱ καρδίαι τῶν τοιούτων ἀνθρώπων πρέπει πάντοτε νὰ φλέγωνται ἀπὸ τὴν πίστιν, τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀγάπην· ἄλλως ἡ πανουργία τοῦ διαβόλου εὐκόλως πλησιάζει καὶ παρακολουθεῖται ἀπὸ ἐλάττωσιν τῆς πίστεως καὶ μὲ κάθε δυνατὸν κακόν, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι δύσκολον ν' ἀποπλύνῃ κανεὶς καὶ μὲ δάκρυα ἀκόμη. Μὴ ἐπιτρέπῃς, λοιπόν, νὰ εἶναι ἡ καρδία σου ψυχρά, ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν προσευχὴν καὶ ἀπόφευγε μὲ κάθε τρόπον τὴν ψυχρὰν ἀδιαφορίαν. Συχνὰ συμβαίνει ὥστε ἡ προσευχὴ νὰ εἶναι στὰ χείλη, εἰς δὲ τὴν καρδίαν πονηρία καὶ ἀπιστία· καὶ ἐνῶ μὲ τὰ χείλη ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλησίον τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ καρδίᾳ του εὑρίσκεται μακρὰν αὐτοῦ. Κατὰ τὰς προσευχάς μας, ὁ πονηρὸς χρησιμοποιεῖ κάθε μέσον διὰ νὰ ψυχράνῃ τὰς καρδίας μας καὶ νὰ πληρώσῃ μὲ ἀγάπην καὶ δόλον, κατὰ τρόπον εἰς ἡμᾶς ἀκατανόητον.

Διὰ νὰ μὴ εἶσαι κάθε ἡμέραν δοῦλος τῶν παθῶν καὶ τοῦ διαβόλου, ὀφείλεις νὰ θέτῃς ἐνώπιόν σου ἕνα σκοπόν, πρὸς τὸν ὁποῖον νὰ κατατείνῃς. Ἔχε ἐνώπιόν σου πάντοτε τὸν σκοπὸν αὐτόν, καὶ προσπάθει νὰ τὸν ἐπιτύχῃς καταβάλλων ὅλα τὰ ἐμπόδια διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου. Ποῖος δὲ πρέπει νὰ εἶναι ὁ σκοπὸς αὐτός; Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὸ θεῖον Παλάτιον τῆς δόξης, τὸ ἡτοιμασμένον διὰ τοὺς πιστεύοντας ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ σκοπὸς αὐτὸς δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μὲ ὡρισμένα μέσα, εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖον νὰ ἔχῃ τις εἰς τὴν διάθεσίν του τοιαῦτα μέσα. Ποῖα δὲ εἶναι τὰ μέσα αὐτά; Πίστις, Ἐλπὶς καὶ Ἀγάπη. Ἰδιαιτέρως δὲ ἡ τελευταία. Πίστευε ὅτι ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ ἀγάπη καὶ μάλιστα ἡ ἀγάπη, περιφρονεῖ ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ἀγάπα τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντα καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Ἂν δὲν ἔχεις ἀρκετὴν δύναμιν, διὰ νὰ διατηρῇς ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸν ἀνεκτίμητον τοῦτον πλοῦτον πίπτε συχνὰ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης. «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν» (Ματθ. 7, 7, 8)· διότι ἀληθὴς εἶναι ὁ ὑποσχεθεὶς αὐτό. Ὅταν ἐργάζεσαι, κάθησαι, κεῖσαι κάτω, συνομιλῆς, πάντοτε προσεύχου μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου, διὰ νὰ σοὶ δοθῇ ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη. Δὲν τὰ ἐζήτησες ἀκόμη, ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ζητήσῃς — μὲ θέρμην καὶ ἐπιμονήν, μὲ τὴν στερρὰν πρόθεσιν νὰ τὰ λάβῃς. Εἰπὲ τώρα: «Θὰ ἔλθω ἀπὸ τοῦδε νὰ τὸ κάνω». Προσπάθει νὰ κάνῃς τὸ ἀντίθετον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃς ὁ ἀσώματος ἐχθρός. Αὐτὸς σὲ προτρέπει εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν, τὸν αὐτοθαυμασμὸν καὶ τὴν ἐπίκρισιν τοῦ ἀδελφοῦ σου· πρέπει νὰ ταπεινώσῃς τὸν ἑαυτόν σου μέχρι τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς σποδοῦ, νὰ κρίνῃς τὸν ἑαυτόν σου ὅσῳ τὸ δυνατὸν αὐστηρῶς καὶ νὰ ἐπαινῇς τὸν ἀδελφόν σου

ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Ἂν ὁ ἀδελφός σου, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐχθροῦ φέρεται ὑπερηφάνως καὶ μοχθηρῶς πρὸς σέ, σὺ ὀφείλεις νὰ φέρεσαι ταπεινῶς καὶ συμπαθῶς πρὸς αὐτόν.

Ἂν ὁ ἐχθρὸς σὲ προτρέπει εἰς τὴν φιλαργυρίαν —ἔσο γενναιόδωρος καὶ εὐμενής. Ἐνήργει κατὰ αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς ὅλας τὰς παρομοίας περιστάσεις καὶ θὰ τύχῃς μεγάλης χάριτος παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἴδῃς τοῦτο καὶ σὺ αὐτὸς μὲ τοὺς πνευματικούς σου ὀφθαλμούς. Ἂν δὲν ἔχῃς ἐσωτερικὴν δύναμιν νὰ κάμῃς τοῦτο, διότι ὁ ἐχθρός, ὡς λέγεις, εἶναι πολὺ δυνατός, τότε ζήτησον αὐτὸ εἰς τὴν προσευχήν σου, εἰς κάθε χρόνον καὶ στιγμήν, παρὰ τοῦ Παντοδυνάμου καὶ ἐκεῖνος θὰ σὲ βοηθήσῃ.

Ὀφείλομεν νὰ νεκρώσωμεν τὸ σῶμα μας μὲ ὅλα του τὰ πάθη, ἢ τὰ σαρκικά μας πάθη, μὲ τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ἐργασίαν, τὴν προσευχὴν καὶ νὰ μὴν ἐρεθίζωμεν αὐτὸ καὶ τὰ πάθη του μὲ λιχνεύματα, μὲ τὸν κόρον καὶ τὴν ραθυμίαν.

Μὴν ἐπιτρέπῃς κατὰ τὴν προσευχὴν εἰς τὴν σάρκα σου καὶ τὸν ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ δι' αὐτῆς, νὰ σὲ καταβάλουν· λέγε τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῆς καρδίας σου καὶ μὴν χρησιμοποιῆς δόλον εἰς τὴν γλῶσσάν σου. Σκέπτου καὶ αἰσθάνου ὅ,τι λέγεις εἰς τὴν προσευχήν, καὶ μὴν ἀφήνῃς νὰ εἶναι μέλι εἰς τὴν γλῶσσάν σου καὶ πάγος εἰς τὴν καρδίαν σου. Ὅταν μίαν φορὰν νικηθῆς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ θὰ ἔχῃς νὰ ὑπερασπίζῃς τὸν ἑαυτόν σου καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου ἐναντίον του, ὡς τειμάχιον ἐδάφους ἤδη κατακτηθέντος ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, διότι ἄλλως ἡ καρδία σου θὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν Κύριον. Τίποτε μὴ ἀμελῆς εἰς τὴν πνευματικὴν ζωήν· τίποτε μὴ θεωρῇς ὄχι σπουδαῖον, ἀνάξιον μεγάλης προσοχῆς μὲ τὰς μικρὰς ἁμαρτίας ὁ διάβολος μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὰς μεγάλας. Ὑπεράνω ὅλων, προσπάθει νὰ εἶσαι πάντοτε ἀληθὴς ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Ὅταν εἶναι δυσκολώτατον νὰ παλαίσῃς κατὰ τῆς σαρκός, τότε εἶναι ὁ κατάλληλος καιρὸς νὰ δείξῃς τὴν σταθερότητά σου, τότε εἶναι ὁ καιρὸς νὰ μὴν φανῆς ἀδύνατος εἰς τὴν μάχην, ἀλλὰ ν' ἀγωνισθῆς ὡς καλὸς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ. Μὴν γίνεσαι ἄθυμος, ὅταν παλαίῃς κατὰ τοῦ ἀσωμάτου ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ τῶν θλίψεών σου καὶ τῆς στενοχωρίας ὕμνει τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος σ' εὗρεν ἄξιον νὰ ὑποφέρῃς δι' αὐτόν, παλαίων κατὰ τῆς πανουργίας τοῦ Ὄφεως, καὶ νὰ πληγώνεσαι δι' αὐτὸν καθ' ἑκάστην ὥραν. Διότι, ἂν δὲν ἔζῃς εὐσεβῶς καὶ ἂν δὲν προσεπάθῃς νὰ ἑνωθῆς μὲ τὸν Θεόν, ὁ ἐχθρὸς δὲν θὰ ἐπιτίθετο κατὰ σοῦ καὶ δὲν θὰ σ' ἐτυράννει.

Ἂν σοῦ ἔρχωνται σκέψεις αὐτοεπαίνου καὶ αὐταρεσκείας, λέγε: «Ἐγὼ εἶμαι μηδέν· ὅ,τι καλὸν ἐντός μου συντελεῖται μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ». «Τί ἔχεις, ὃ οὐκ ἔλαβες;» (Α' Κορ. 4,7). «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. 15, 5). Ἂν σοῦ ἔλθῃ ἡ σκέψις περιφρονήσεως τινὸς ἐκ τῶν πλησίον σου, ἢ τῆς οἰκογενείας σου, λέγε: «Ὅλος ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ ὡραῖον ἔργον τῶν χειρῶν τοῦ Θεοῦ· τὸ πᾶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καλῶς διετάχθη». Διότι «ἦν καλὰ λίαν» (Γεν 1, 31).

Ὅταν ἡ καρδία σου πληγῇ ἐκ τῆς φιλαργυρίας λέγε εἰς τὸν ἑαυτόν σου: «Ἡ ζωή μου εἶναι Χριστός, ὁ Ἠγαπημένος ὅλων. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνεξάντλητός μου πλοῦτος, ἡ ἀνεξάντλητος ἐρῶσις μου, ἡ ἀνεξάντλητος πόσις μου. Ἡ τυφλή μου σὰρξ ὀνειροπολεῖ νὰ εὕρῃ τὴν ζωὴν εἰς τὴν τροφὴν καὶ τὸ χρῆμα, καὶ τρέφει ἔχθρα κατ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὴν στεροῦν ἀπὸ τὰ ὑλικὰ αὐτὰ μέσα τῆς ζωῆς. Ἔσο ὅμως στερρῶς πεπεισμένος ὅτι ἡ ζωή σου δὲν εἶναι χρῆμα καὶ τροφή, ἀλλὰ ἀγάπη ἀμοιβαία χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἐνθυμοῦ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, ἑνώνουσα ὅλα τὰ ἔμψυχα, μὲ τοὺς νόμους τῆς ἀγάπης καὶ παρέχουσα εἰς ἡμᾶς ζωὴν ἀπὸ τὴν ἕνωσιν τῆς ἀγάπης. Μὴν φοβῆσαι τὸν ἀγῶνα καὶ μὴν τὸν ἀποφεύγῃς! Ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀγὼν ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ἀρετή· ὅπου δὲν ὑπάρχουν πειρασμοὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, εἶναι ἀβέβαιον, ἂν πραγματικῶς ὑπάρχει οἱαδήποτε πίστις καὶ ἀγάπη διὰ τὸν Κύριον. Ἡ πίστις, ἡ πεποίθησις καὶ ἡ ἀγάπη μας δοκιμάζονται καὶ ἀποκαλύπτονται εἰς τὰς ἐναντιότητας, ἤτοι εἰς δυσκόλους καὶ δδυνηρὰς ἐξωτερικὰς καὶ ἐσωτερικὰς περιστάσεις κατὰ τὴν ἀσθένειαν, τὴν λύπην, τὰς στερήσεις.

Χριστιανέ! ἐνθυμοῦ ὅτι ὁ Χριστός, ὁ Ἱδρυτὴς τῆς Πίστεως, ἐσταυρώθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, τὸν ὁποῖον εἰς ἐσὲ ἀφῆκε. Διατὶ λοιπὸν ζῆς εἰς τὴν πολυτέλειαν, τὸ μεγαλεῖον, τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ὀκνηρίαν; Ἐκεῖνος ὑπέμεινε ἀτίμωσιν καὶ σὲ διέταξε νὰ μὴν ἀποφεύγῃς τὴν ἀτίμωσιν διὰ τὸ ὄνομά του· σὺ ὅμως ζητῆς τιμᾶς. Βλέπε συχνότερον τὸν Ἐσταυρωμένον καὶ μάνθανε τὰ καθήκοντά σου. «Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν Σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις» (Γαλ. 5, 24).

Μὴν πιστεύῃς τὴν σάρκα σου, ὅταν γίνεται ἀδύνατος καὶ ἀρνῆται νὰ σὲ ὑπηρετήσῃ, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι δὲν ἐνισχύθη ἀρκετὰ μὲ τὴν τροφήν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀπάτην. Νίκησον αὐτήν· προσεύχου μὲ ζέσιν καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ἡ ἀδυναμία τοῦ σώματός σου ἦτο ψευδής, φανταστιώδης, οὐχὶ πραγματική, θὰ ἴδῃς ὅτι, τῇ ἀληθείᾳ «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ» (Ματθ. 4, 4). Μὴν θέτῃς τὴν πεποίθησίν σου εἰς τὸν ἄρτον.

Ἡ ἐσταυρωμένη σὰρξ συμφιλιώνεται μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὸν Θεόν, ἡ σὰρξ ἡ ὁποία περιθάλπεται, ἤτοι ἀφθόνως καὶ ἐπιμελῶς τρέφεται, ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένως κατὰ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται ὀδέλυγμα τῆς ἁμαρτίας· δὲν θέλει νὰ προσευχηθῇ καὶ ἐν γένει ἐξεγείρεται κατὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς βλασφημίας λ. χ. καὶ ἀποξενοῦται ἀπὸ τὸν Θεόν. Λέγω τοῦτο ἐκ πείρας. «Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις» (Γαλ. 5, 24). Ὀφείλομεν νὰ μὴν εἴμεθα εὐερέθιστοι, ὀργίλοι καὶ ὑπερήφανοι, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶναι σύνηθες διὰ τὴν διεφθαρμένην μας φύσιν, ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶναι ὀργίλοι, φθονεροὶ ἢ ὑπερήφανοι ἀπέναντι ὑμῶν· ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς οἰκτείρωμεν διότι φλέγονται ἀπὸ τὰς φλόγας τῆς κολάσεως καὶ τὸν πνευματικὸν θάνατον· πρέπει νὰ προσευχώμεθα εἰς τὸν Θεὸν δι' αὐτοὺς ἀπὸ τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας, ἵνα ὁ Κύριος ἀφαιρέσῃ τὸ σκότος ἀπὸ τὰς ψυχάς των καὶ φωτίσει τὰς καρδίας των μὲ τὸ φῶς τῆς Χάριτός Του. Σκοτιζόμεθα ἀπὸ τὸ πάθημα, καὶ δὲν βλέπομεν τὴν μωρίαν, τὴν τερατωδίαν αὐτῶν καὶ τῆς διαγωγῆς μας ἀλλὰ ὅταν

ὁ Κύριος μᾶς φωτίσῃ μὲ τὸ φῶς τῆς Χάριτός Του, τότε, ὡς ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγειρόμενοι, ὁλοφάνερα βλέπομεν τὴν τερατωδίαν, τὴν μωρίαν τῶν σκέψεων, τῶν αἰσθημάτων, τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων μας· ἡ καρδία μας ἡ ὁποία ἦτο σκληρὰ ἕως τότε, ἀπαλύνεται· τὸ κακὸν παρέρχεται καὶ ἀντικαθίσταται μὲ τὸν οἶκτον, τὴν εὐγένειαν καὶ ἐπιείκειαν. Συμφώνως λοιπόν, μὲ τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὀφείλομεν, ἐπίσης, νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας· «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς» «Ματθ. 5, 44), διότι οἱ ἀδελφοί μας οὗτοι εἶναι τυφλοὶ καὶ ἐξετράπησαν ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Πῶς καὶ πότε μπορῶμεν νὰ φροντίζωμεν διὰ τὸ ἄφθαρτον ἔνδυμα τῆς ψυχῆς, τὴν πραότητα, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἁγνότητα, τὴν ὑπομονήν, τὸν οἶκτον, ἀφοῦ ὅλη μας ἡ φροντίς, ἡ προσοχὴ καὶ ὅλα μας τὰ μέσα ἀφιερώνονται εἰς τὸ φθαρτὸν ἔνδυμα καὶ τὸν στολισμὸν τοῦ σώματός μας; Δὲν δυνάμεθα δύο κυρίους νὰ ὑπηρετῶμεν· διότι ἡ ψυχὴ εἶναι ἁπλὴ καὶ μία. Πῶς καὶ πότε ἠμπορῶμεν νὰ φροντίζωμεν διὰ τοὺς πνευματικοὺς θησαυροὺς τῶν καλῶν ἔργων, ἀφοῦ εἴμεθα ἄπληστοι διὰ τὰ φθαρτὰ ἀγαθὰ καὶ προσπαθοῦμεν νὰ συσσωρεύσωμεν αὐτὰ μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν καὶ ὅλα μας τὰ μέσα, ἀφοῦ ἡ καρδία μας ρέπει πρὸς τὸ χρῆμα, τὸν κόσμον καὶ ὄχι πρὸς τὸν Θεόν; Πῶς καὶ πότε ἠμποροῦμεν νὰ φροντίζωμεν διὰ τὴν ἄφθαρτον πνευματικὴν τροφὴν καὶ τὴν εὐλογημένην πόσιν — διὰ τὴν προσευχήν, τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τὰ ἔργα καὶ τοὺς βίους τῶν ἁγίων πατέρων, τὴν Κοινωνίαν τοῦ Σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου, ἀφοῦ σχεδὸν δὲν ἀφήνομεν ἀπὸ τὸ στόμα μας τὴν τροφὴν καὶ τὰ ποτὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἀποβλακῶνον κάπνισμα, τὸ ὁποῖον πολλοὶ θεωροῦν τόσον εὐάρεστον; Πῶς ἠμπορεῖ ἡ ψυχή μας νὰ χαρῇ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι, ἀφοῦ διαρκῶς εἴμεθα ἀπησχολημένοι μὲ γήϊνας, ματαίας διασκεδάσεις καὶ ἀπολαύσεις; Ὦ καταστρεπτικὴ ὑπηρεσία εἰς τὴν φθοράν, ἡ ὁποία μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ζωὴν τὴν ἄφθαρτον, τὴν ἀληθινὴν καὶ αἰωνίαν!

Μὴ ἐπιτρέψῃς, Κύριε, οὔτε καὶ μίαν στιγμὴν μόνον, νὰ κάνω ταυτοχρόνως τὸ Ἰδικόν Σου καὶ τοῦ ἐχθροῦ μου τοῦ πονηροῦ τὸ θέλημα ἀλλὰ ἐνίσχυσόν με νὰ κάμνω διαρκῶς τὸ Ἰδικόν Σου θέλημα, μόνον τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ Βασιλέως μου! Σὺ μόνος ἀληθινέ μου Βασιλεῦ, διὰ τοῦ ὁποίου βασιλεύουν ὅλοι οἱ βασιλεῖς, ἐκάνωσόν με νὰ ὑπακούω Σέ, νὰ εὐλαβοῦμαι Σὲ ἀληθῶς καὶ σταθερῶς. «Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Κυρίῳ καὶ Δημιουργῷ ἡμῶν». «Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ» (Ψαλ. 94, 6, 2, 11).

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΣΠΕΡΙΝΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ

"ΦΩΣ ΙΛΑΡΟΝ"

Πολλὲς φορὲς ἐτύχαμε νὰ βρεθοῦμε στὶς ὄμορφες καὶ τόσον συγκινητικὲς ἀκολουθίες τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας καὶ ἐνῷ ἀνεβαίνουν πρὸς τὰ ἄνω τὰ μυρωμένα σύννεφα τοῦ μοσχολιβάνου, ὁ Ἱερὸς Κλῆρος καὶ ὁ εὐσεβὴς Λαὸς ψάλλουν «ὁμοθυμαδόν», μὲ μιὰ καρδιὰ τὸν ἐπιλύχνιον ὕμνον:

«Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης —ἀθανάτου Πατρὸς— Οὐρανίου ἁγίου Μάκαρος,
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἑσπερινόν
ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα Θεόν.
Ἄξιόν Σε ἐν πᾶσι καιροῖς ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσίαις, Υἱὲ Θεοῦ, ζωὴν ὁ διδοὺς διὸ ὁ κόσμος Σὲ δοξάζει».

Αὐτὸς ὁ ἐπιλύχνιος ὕμνος, ἢ μᾶλλον ἐπιλύχνιος εὐχαριστία, ἔχει τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν σχετικὴν ἔννοια μὲ τὸ χωρίον τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς: «Ὅς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ» (Αὐτόθι, Α΄ 3), ποὺ μιλᾶ γιὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ εἶναι τὸ κείμενον αὐτὸ πλούσιον σὲ περιεχόμενον Θεολογικόν, δογματικὸν καὶ Ἀπολογητικόν. Καὶ συνεχίζει ἡ ἐπιλύχνιος εὐχαριστία μὲ πνευματικὴν ἀληθινὰ ἔπαρσιν καὶ μὲ σοφώτατον περιεχόμενον ποὺ προκαλεῖ ρίγη σὲ πάντα Ὀρθόδοξον χριστιανὸν καὶ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν γιὰ πνευματικὲς ἀνατάσεις καὶ ψυχικὰ φτερουγίσματα. Ὅλοι μας γνωρίζομεν ὅτι ὁ ὕμνος αὐτὸς εἶναι πανάρχαιος καὶ τὸν χρησιμοποιεῖ πάντοτε ἡ Ἐκκλησία μας σὲ ἑσπερινὲς καὶ κατανυκτικὲς ἀκολουθίες.

Ὁ ὕμνος αὐτὸς ἀποδίδεται κατὰ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν στὸν Ἅγιον Μάρτυρα Ἀθηνογένη ποὺ τιμᾶται ἑκάστην 16ην Ἰουλίου καὶ ἐμαρτύρησεν τὸ ἔτος 290 μ.Χ. Ὁ Συναξαριστὴς του ἀναφέρει πὼς ὁ Μάρτυς βαδίζοντας πρὸς τὸ Μαρτύριόν του ἄφοβα καὶ χαρούμενα, ἀλλὰ καὶ μὲ καρτερίαν καὶ προθυμίαν μεγάλην, ποὺ κατέπλησσε τοὺς βασανιστάς του, γεγονὸς ποὺ ὑποστηρίζεται καὶ ἀπὸ τὸν Οὐρανοφάντορα Μεγάλον Οἰκουμενικὸν Διδάσκαλον ἅγιον Βασίλειον τῆς Καισαρείας (Λόγος περὶ Παναγίου Πνεύματος, κεφ. ΚΘ΄ (ἔψαλλε τὸν ὕμνον αὐτόν). Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὕμνος αὐτὸς εἶναι δημοφιλέστατος σ' ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς οἱ ὁποῖοι πηγαίνοντας σὲ μοναστήρια, ἤ, προσκυνηματικὲς ἐκδρομὲς συμψάλλουν τὸν ὡραῖον καὶ τόσον συναρπαστικὸν αὐτὸν ὕμνον, θεωροῦμεν πρέπον πρὸς πλήρη γνῶσιν αὐτοῦ καὶ κατανόησιν νὰ τὸν ἑρμηνεύσωμεν γιὰ νὰ γίνῃ περισσότερον κατανοητός.

Η ΑΓΑΠΗ Ο ΚΥΜΑΤΟΘΡΑΥΣΤΗΣ ΠΑΝΤΟΣ ΚΑΚΟΥ

«Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν». (Ρωμ. ιβ΄, 21).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διὰ τῆς πνευματοκινήτου γραφίδος του, χαράσσει εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν του, Κεφάλαιον ιβ΄ στίχος 21, τὴν προτροπὴν πρὸς ἀποτροπὴν παντὸς κακοῦ, διὰ τῆς ἐπικρατήσεως πάσης ἀγαθοεργοῦ πράξεως συμμαρτυρούσης τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ὡς Θεοῦ δῶρον, ὡς πηγὴ ἀγαθότητος, ἀκτινοβολεῖ, καταυγάζει, πλουτίζει, καταφλέγει τὰ ζιζάνια τῆς ἁμαρτίας, ἀναγεννᾶ καὶ ἀπομακρύνει πάντα ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸ πεδίον τῶν ἔργων τοῦ μίσους καὶ πάσης κακοπροαιρέτου ἐνεργείας, ὁδηγεῖ δὲ τοῦτον ἐλεύθερον καὶ ἀκμαῖον κατὰ τὴν προαίρεσιν, τὸ φρόνημα καὶ τὴν συνείδησιν, πρὸς ἐργασίαν καὶ οἰκοδομὴν τῶν ἔργων τῆς ἀρετῆς, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκδηλουμένων καὶ πραγματοποιουμένων.

Ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης, παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐνισχυομένη καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκδηλουμένη ἐν τῇ πραγματικότητι, ἀποτελεῖ τὸ ἄρρηκτον τεῖχος ὡς καὶ τὸν γιγαντιαῖον κυματοθραύστην ἐπὶ τοῦ ὁποίου συντρίβονται τῆς κακίας, τοῦ μίσους καὶ πάσης ἐν γένει ἁμαρτίας, τὰ μανιώδη κύματα, καὶ τῆς εὐσεβείας προβάλλουν ὡς εἰς γαλήνιον λιμένα, τὰ εὐεργετικὰ καὶ σωτηριώδη ἀποτελέσματα.

Ἡ ἀγάπη, τὸ θεῖον δῶρον τοῦ Θεοῦ, ἡ θεία ἐπίσκεψις, εὐλογία καὶ πλουσία παροχή, παρεχομένη πρὸς πάντα ἄνθρωπον ἐπιζητοῦντα ταύτην, καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν πλησίον προσφερομένη, ἐπισημαίνει τὰ νικητήρια κατὰ παντὸς κακοῦ καὶ τὴν ἐπικράτησιν αὐτῆς ταύτης τῆς ἀγάπης, ὡς θείας προελεύσεως ἐπικροτεῖ.

Πράγματι ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς θείας δυνάμεως βοηθούμενος, τὴν ὁποίαν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπιδιώκει, ἀναζητᾶ καὶ ἐπικαλεῖται, κατὰ τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν τῆς ἀγάπης εἰς πᾶσαν παρουσιαζομένην περίπτωσιν, ὑπὸ τῆς μακροθυμίας καὶ τῆς πραότητος κινούμενος, τὴν ἀγαθοεργίαν δὲ ἐργαζόμενος καὶ τὴν προσβολὴν ὑπὸ τοῦ κακοῦ ἀποφεύγει καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐκδηλουμένην πανταχόθεν κακίαν καταγικᾶ καὶ ἀφανίζει, διὰ τῆς ἀγαθοπροαιρέτου ἐνεργείας του. Καὶ τοῦτο πραγματοποιεῖται ἐκ τοῦ πλεονασμοῦ τῆς ἀγάπης, κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν λόγιον: «τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις». (Φιλιπ. δ΄, 5), εἰς μαρτύριον ἀψευδὲς τοῦ Χριστιανικοῦ χαρακτῆρος, πλαισιουμένου ὑπὸ τῶν θείων εὐεργετημάτων.

Εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, θεμέλιον ὑπάρχει ἡ ἀγάπη, ἡ κατὰ Θεὸν ἀγάπη, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον· βεβαίωσις καὶ ἀσφάλεια· ἀλήθεια ἀκαταμάχητος καὶ ἀψευδὴς μαρτυρία· θεία προέλευσις καὶ τῆς θεόθεν χάριτος ἀπόλαυσις· χριστιανῶν ἡ προμήθεια καὶ οἰκονόμος τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ· τῆς κακίας ὁ ἀφανισμὸς καὶ τῆς εὐσεβείας ὁ ἀρωγός· ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πορεία καὶ βεβαία μετ' Αὐτοῦ ἐπικοινωνία· τῆς ἐλπίδος ἡ ἄγκυρα καὶ τῆς σωτηρίας λιμὴν ὁ γαλήνιος· ἡ κορωνὶς τῶν ἀρετῶν καὶ φάρος τηλαυγέστατος· τῆς ἀληθείας συνήγορος καὶ παντὸς κακοῦ ὁ καταλύτης. Ἡ ἀγάπη αὕτη, ἡ κατὰ Θεὸν ἀγάπη, ὡς ἀνεξάντλητος πλουτισμὸς προβάλλεται πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἄνωθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν προερχομένη.

Ταύτην, τὴν ἐν προκειμένῳ ἀγάπην, ἐπιζητοῦντες καὶ προμηθευόμενοι τρόπον τινὰ πάντες ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, κατὰ καθῆκον Χριστιανικὸν τῆς εὐσεβείας ἑπόμενοι, καὶ διὰ ταύτης πλουτοῦντες καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν, βεβαίως καὶ ἀληθῶς θέλομεν ἐπιτύχει ὡς ἀκαταπόνητοι ἐργάται τῆς ἀληθείας καὶ τέκνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀγαπητὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς θείας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου προτροπῆς: «Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν», διὰ τῆς χάριτος, εὐλογίας καὶ βοηθείας τοῦ Θεοῦ, συμμαρτυρούσης καὶ συνεργούσης τῆς συνειδήσεως πάντων ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, πρὸς πνευματικὴν οἰκοδομὴν καὶ δόξαν τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

ΑΜΗΝ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ε. ΚΑΡΒΕΛΑΣ

«Ὦ Ἰησοῦ Χριστέ, Ὅστις εἶσαι τὸ Πλαρὸν (εὐχάριστον) καὶ γλυκὺ Φῶς τῆς ἁγίας δόξης τοῦ Ἀθανάτου καὶ Οὐρανίου Πατρός, ἀφ' οὗ ἠδόκησες νὰ φθάσωμεν ἤδη στὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ νὰ ἴδωμεν τὸ ὡραῖον φῶς τοῦ ἑσπερινοῦ λυχναγωγοῦς, Σὲ ὑμνοῦμεν, εὐγνώμονες τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Εἶναι πρέπον καὶ ἄξιον νὰ ὑμνῆσαι παρὰ πάντων μετ' εὐλαβοῦς δοξολογίας, Σὺ ὅστις εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ δίδων καὶ παρέχων στοὺς πάντας ζωήν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κόσμος Σὲ δοξάζει.»

Ἀδελφέ μου. Ξέκλεβε καιρὸν ἀπὸ τὸν καθημέραν βίον σου γιὰ νὰ μελετᾶς τὰ θεῖα καὶ Ἱερὰ Κείμενα τῆς Πίστεώς μας ποὺ μποροῦν νὰ σὲ θωρακίζουν καὶ νὰ σὲ ὁπλίζουν ἐναντίον πάσης πλάνης καὶ πάσης αἱρέσεως.

Ε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥΣ

Ἡ κοσμικότης τοῦ Πρεσβυτέρου

Πῆρα μὲ ἀγάπη τὸ ἀδελφικὸ γράμμα τοῦ καλοῦ πρεσβυτέρου ποὺ ζητᾶ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ μάθῃ: Ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κοινωνικότης καὶ ἡ κοσμικότης τοῦ Ἱερέως. Μέσα στὰ ἐρωτήματα ποὺ ἔθεσεν ἦταν ἂν πρέπει ὁ Ἱερεὺς γενικῶς, εἴτε ἄγαμος εἴτε ἔγγαμος ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι σὲ κάποιο μοναστήρι κλεισμένος, κατὰ πόσον πρέπει νὰ ἔχῃ κοσμικότητα, ἤ, ἐπιβάλλεται μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν ποιμαντικῶν του καθηκόντων νὰ ἐξαφανίζεται καὶ νὰ κρύπτεται... Τὰ ἐρωτήματα τοῦ ἐπιστολογράφου εἶναι δικαιολογημένα καὶ ἐφ' ὅσον ἀπὸ τὸ πετραχήλι τοῦ Πρεσβυτέρου κρέμεται ἕνα ὁλόκληρο ποίμνιον λογικόν, καλὸν καὶ πρέπον εἶναι νὰ δοθῇ κάποια ἀπάντησις ὅπως καὶ σ' ὅσες ἐπιστολὲς μᾶς στέλλονται μὲ ἀνάλογα καὶ ἐνδιαφέροντα ἐρωτήματα.

Ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθηκε κοινωνικὸν ὤν, νὰ ζῇ δηλαδὴ καὶ νὰ κινεῖται ἀνάμεσα σὲ ἄλλους ἀνθρώπους εἴτε στενὰ δικούς του, ὅπως εἶναι οἱ οἰκεῖοι του, εἴτε ἁπλῶς συνεργάται του στὸν καθ' ἡμέραν βίον του, στὴν δουλειά του, στὸ ἐργοστάσιον, ἤ, κάπου ἄλλου. Ἡ ὅλη συμπεριφορά μας καθὼς καὶ οἱ σχέσεις μας μὲ τὸν ὅλον κόσμον ποὺ μᾶς περιβάλλει καὶ ἐρχόμεθα σὲ ἐπαφὴν ἀποτελοῦν τὴν κοινωνικότητά μας. Εἰδικώτερα ὅμως, «κοινωνικὸς» λέγεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ ρεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ συμμετέχει σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς της καὶ μάλιστα σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὶς συναναστροφές, τὶς συναλλαγές, τὶς διασκεδάσεις, τὴν παντοδύναμη μόδα, τὴν χειραφέτησιν, τὴν ἐξέλιξιν καὶ τόσα ἄλλα. Καὶ ἐνῷ σ' ὅλον τὸν κόσμον ἀπὸ τὶς μοντέρνες πρωτεύουσες μέχρι τῶν ἀπωτάτων χωρίων, οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νὰ ἀκολουθήσουν αὐτὴ τὴν τάσιν, ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι τώρα ἡ στάσις καὶ ἡ γραμμὴ τῶν κληρικῶν, μπροστὰ στὶς τόσες καὶ τόσες, πολλάκις ἀλλοπρόσαλλες τοῦ κόσμου ἀπαιτήσεις; Ἂν ὁ κληρικὸς γενικὰ ἀκολουθήσῃ τὴν «γραμμὴν» πλεύσεως ὅλου τοῦ κόσμου, τότε θὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὰ ρεύματα τῆς ἐποχῆς, θὰ ἀφομοιωθῇ μὲ τὸν κόσμον τῆς ρουτίνας, θὰ χάσῃ τὴν πνευματικὴν γοητείαν ποὺ ἐξασκεῖ στὸν κόσμον, θὰ προσαρμοσθῇ στὶς ἀδυναμίες τῆς κοινωνίας καὶ θὰ δρεθῇ, ἀλλοίμονον, ἔρμαιον στὰ πάθη, τὶς ἀδυναμίες, τὶς τρομακτικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, στοὺς ἐκτροχιασμοὺς τῶν τόσων καὶ τόσων ἁμαρτωλῶν, κάθε ἐποχῆς, ἀσεβῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ φέρῃ σὲ αἴσιον καὶ καρποφόρον ἀποτέλεσμα τὴν μεγάλην του ἀποστολήν.

Γι' αὐτὸ θεωροῦμεν ἀπαραίτητον νὰ τονίσωμεν ὅτι πρέπει νὰ γίνεται ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΩΝ ΔΥΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΩΝ: ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗΝ, μακρὰν τοῦ Χριστιανικοῦ Ἰδεώδους, καὶ, τὴν ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑ.

Ἡ πρώτη, δὲν γνωρίζει ὅρια καὶ φραγμοὺς, δὲν γνωρίζει συνέπεια καὶ περιορισμοὺς καὶ «μέτρον», σ' αὐτὴν ὑπάρχει πλήρης χειραφέτησις ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ ρεῦμα τῆς ἀσυδότου ἐλευθερίας. Γι' αὐτὸ καὶ βλέπομεν σήμερα, στὴν ἐποχήν μας, κοινωνικὸς νὰ θεωρεῖται ἐκεῖνος ποὺ πιθηκίζει, μιμεῖται τοὺς ἄλλους, πρὸ πάντων τοὺς ξένους τοὺς ὁποίους ἀντιγράφει πιστῶς σὲ κάθε περίπτωσιν τῆς ζωῆς των.

Ντύσιμο, ἔκφρασιν, συμπεριφοράν, κτένισμα κ.λ.π. Ἀλλὰ τώρα τίθεται τὸ ἐρώτημα μπορεῖ αὐτὴ ἡ κοινωνικότης ποὺ ἀφομοιώνει κάθε ἀνθρώπινη ματαιότητα — γιατὶ ὄχι καὶ παρεκτροπὴ — νὰ ταιριάζῃ σ' ἕνα κληρικὸ καὶ μάλιστα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς αὐτηρῶς τηρούσης τὶς Πατρῴες Παραδόσεις;

Γιατὶ αὐτὴ ἡ ματαιότητα ποὺ τόσον ἔντονα κατεδίκασεν ὁ Θεμελιωτὴς τῆς Πίστεώς μας, εἶναι ξένη καὶ ὀλεθρία γιὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ποιμαντικὴν διακονίαν ἑνὸς Λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου... Ὡστόσο ὅμως, ΥΠΑΡΧΕΙ Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΟΣΜΙΚΟΤΗΣ, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλεται νὰ ἀκολουθῇ ὁ Πρεσβύτερος. Αὐτή, δὲν εἶναι ἡ μόνωσις καὶ ἡ φυγὴ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ καταδίκη μόνον καὶ ἡ ἀποστροφὴ ὅλων ἐκείνων ποὺ ζοῦν ἀντίθετα πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Παγκοσμίου Θεοῦ. Ἀλλὰ ἡ προσπάθεια τοῦ Κληρικοῦ νὰ μιμηθῇ τὸν Ἀρχιποίμενα Κύριον, ὅστις ζήσας καὶ περιπατήσας ἀνθρωπίνως ἐπὶ τῆς γῆς, καίτοι τέλειος Θεός, συνέφαγεν συνέπιεν, ὅπως τονίζει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἀλλὰ παρέμεινεν ἀνέγγιχτος ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, καὶ συνεχῶς ἀναζητοῦσε τὸ ἀπολωλός. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, ἵνα ἀποστείλῃ ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμον καὶ σωθῇ ὁ κόσμος δι' ἡμῶν», τονίζει γιὰ τὸν πρεσβύτερον ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος.

Πόσον μάλιστα δίκαιον εἶχεν ὁ Παγκόσμιος Χριστοκῆρυξ, ὁ Θεῖος Παῦλος, ὅταν ἐτόνιζεν, ὅτι, «ζοῦμεν στὸν κόσμον ἀλλὰ δὲν ζοῦμεν ὅπως ζεῖ ὁ κόσμος». Ἐδῶ διαφαίνεται τὸ μεγαλεῖον τοῦ χριστιανικοῦ βίου, πρὸ πάντων τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου. Μέσα στὸν κόσμον ὁ Λειτουργός, θὰ τρέξῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀσθενῆ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Θὰ πάῃ στὸ πτωχοκάλυβο νὰ πῇ δυὸ λόγια ἀγάπης καὶ νὰ προσφέρῃ λίγη ἐλπίδα μιᾶς καλυτέρας αὔριον. Θὰ τρέξῃ νὰ προλάβῃ τὸν χωρισμὸν τῶν παρεξηγημένων ἀνδρογύνων, μὰ δὲν θὰ λησμονήσῃ νὰ ἀναζητήσῃ καὶ τοὺς τακτικῶς ἀπουσιάζοντας ἀπὸ τὴ Μυστηριακὴ ζωὴν ἐνορίτας του καὶ θὰ μεταχειρισθῇ ὅλην τὴν καλωσύνην τῆς καρδιᾶς του γιὰ τὴν ἐπιστροφήν των στὸν δρόμον τῆς Χάριτος καὶ τοῦ ἐξαγνισμοῦ.

Θὰ ἀγρυπνήσῃ κατὰ τῶν ἐπιβουλῶν τῶν ὑποβούλων

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΑΓΙΟΛΟΓΙΑ

Ἀπὸ τὴν πτῶσιν στὴν λύτρωσιν

Στὶς 14 Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ ἕνα Νεομάρτυρα Ἅγιον, τὸν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΤΟΝ Ὑ-ΔΡΑΙΟΝ. Τὸ Συναξάρι του εἶναι τόσον συγκινητικόν, τόσον συναρπαστικὸ ὥστε ὅσες φορὲς καὶ ἂν τὸ διαβάζῃ κανεὶς δὲν χορταίνει καὶ δὲν σταματᾶ νὰ θαυμάζῃ τοὺς τρόπους ποὺ μεταχειρίζεται ἡ Θεία Πρόνοια γιὰ νὰ φέρῃ σὲ μετάνοια καὶ σὲ συναίσθησιν τοὺς ἁμαρτωλούς. Καὶ πόσον ἐπίκαιρα τοποθετήθηκε ἡ ἱερὴ μνήμη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Μετανοιωμένου στὶς ἀρχὲς τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων.

Γόνος παλαιᾶς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας Ὑδραίων, ὁ Κωνσταντῆς φεύγει ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους του γιὰ νὰ ἐργασθῆ στὴν Ρόδον. Μὰ ἐκεῖ, ξέχασεν τὴν πίστιν του, παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ δελεάσματα τῶν Τούρκων καὶ ἀπὸ Κωνσταντῆς ἔγινε Χασάν. Θρῆνος καὶ πόνος σ' ὅλην τὴν Ὕδραν,... «Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἔλεγαν ὅλοι, ψυχικὰ τραυματισμένοι, νὰ βρεθῆ Ὑδραῖος καὶ νὰ προδόσῃ τὴν πίστιν του». Καὶ ἡ μάννα ἡ Ὑδραία ποὺ τὸν γέννησεν, ντύθηκε στὰ μαῦρα καὶ μαῦρο ἔβαψεν τὸ σπίτι της.

Ἀλλὰ ἡ Θεία Πρόνοια δὲν θὰ ἐγκατέλειπε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Διότι τὸ νικηφόρον πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι αἰώνιον, ὅπως τὸ διατυπώνει καὶ ὁ Ὑψιπετὴς Θεολόγος τῆς Πίστεως, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος: «Πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾶ τὸν κόσμον καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, Η ΠΙΣΤΙΣ ΗΜΩΝ». (Α'. Ἰωάν. Ε'. 4). Καὶ ἔτσι ὅταν ὁ Χασὰν—μπέης πῆγε στὴν Ὕδρα κατάφορτος δῶρα στὴν μάννα του καὶ κτυποῦσε, νύχτα βαθειά, τὴν πόρτα της, ἐκείνη ὄχι μόνον δὲν τοῦ ἄνοιξε ἀλλὰ ἀφῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της νὰ βγοῦν ἄγρια λόγια σὰν κεραυνοί; «Ὁ γυιός μου ὁ Χασάνης εἶσαι; Φύγε, φύγε καταραμένε, ἀπὸ τὰ ἅγια χριστιανικὰ χώματα τῆς ἔνδοξης Ὕδρας. Ἐγὼ εἶμαι μάννα Χριστιανὴ καὶ τοῦρκον δὲν ἐγέννησα! Εἶχα τὸν Κωνσταντῆ μου ποὺ πέθανε. Φύγε, καταραμένε».

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς μάννας ἔπεσαν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ ἐξωμότη γυιοῦ σὰν δίκοπο μαχαίρι. Μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιὰ γεμάτη συντριβὴ θὰ πάῃ στὴν Κωνσταντινούπολιν ὅπου θὰ συναντήσῃ τὸν μετ' ἔπειτα Ἐθνομάρτυρα Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν Ε'. θὰ πέσῃ στὰ πόδια του, θὰ ἐξομολογηθῆ εἰλικρινὰ καὶ θὰ γυρίσῃ καὶ πάλιν στὴν Ρόδον μετὰ τὴν μετάνοια του καὶ στὸν ἴδιον τόπον ποὺ ἀρνήθηκε τὸν Χριστόν. Ἐκεῖ καὶ πάλιν τὸν ὡμολόγησεν καὶ τὸν ἐκήρυξεν, σὰν ἐμπνευσμένος Ἱεραπόστολος, δημοσίως καὶ ἐκάλεσεν καὶ τὸν ἴδιον τὸν Πασσᾶ νὰ γίνῃ χριστιανὸς καὶ νὰ ἀρνηθῆ τὴν ψεύτικη θρησκεία τοῦ Μωάμεθ.

Μῆνες ὁλόκληρες βασανίσθηκε γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐθεατρίσθηκε. Μὰ ἐκεῖνος μένει πιστὸς καὶ χαίρεται «ἐπὶ τοῖς παθήμασιν αὐτοῦ».

Καὶ ἀνατριχιάζει κάθε ἄνθρωπος ποὺ διαβάζει τὴν ἱστορία καὶ τὸν βίον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ μετανοιωμένου ποὺ σήμερα τὰ τίμια Λείψανά του θαυματουργοῦν στὸ ὄμορφο καὶ γενναῖο νησὶ τῆς Ὕδρας, ὅπου χιλιάδες πιστοὶ κάθε χρόνο τὴν 14ην Νοεμβρίου πηγαίνουν νὰ τὰ προσκυνήσουν καὶ ἀντλήσουν δύναμιν καὶ κουράγιο γιὰ νὰ ἀντιμάχωνται τὴν ἁμαρτίαν ποὺ συνεχῶς πειράζει τὸν ἄνθρωπον... Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ μεγάλης ἠθικῆς κρίσεως, σὲ μιὰ ἐποχὴ τρομακτικῆς πτώσεως τῶν νέων μας πρὸ πάντων. Ἡ ἐπιπολαιότης, ὅπως κάποτε τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον τὸν Ὑδραῖον στὰ δέκα ὀκτὼ του χρόνια, κάμει τὴν νεολαία νὰ παίρνῃ ἀποφάσεις ποὺ ἀποβαίνουν ὀλέθριες γιὰ τὸν μετ' ἔπειτα βίον της. Γι' αὐτὸ χρειάζεται, τῶν μεγαλυτέρων καὶ συνετωτέρων τὸ παράδειγμα καὶ ἡ σωτήριος ἀντίδρασις, γιὰ νὰ σωθοῦν τὰ ἀπερίσκεπτα νειάτα, ὅσα βαδίζουν τὸν δρόμον τῆς ἐπιπολαιότητος. Ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ εἶναι οἱ δυνατοὶ νὰ δείχνουν στοὺς ἀδυνάτους καὶ νεωτέρους τὸν δρόμον τοῦ λυτρωμοῦ καὶ τῆς μετανοίας. Καὶ σὰν ἐποχὴ κατάλληλη γιὰ ἕνα τέτοιο ἔργον ψυχοσωτήριον εἶναι ἡ ὡραία περίοδος τῆς Σαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων, ὥστε ἀπὸ τὰ θεωρεῖα τῆς Οὐρανίου μακαριότητος βλέποντας τὴν νεότητά μας ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ Νεομάρτυς νὰ νοιώθῃ πὼς τὸ μαρτύριόν του ἀπέβη ἄξιον παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ε.

αἱρετικῶν καὶ θὰ δόσῃ τὴν πνευματικὴν μάχην πιστεύοντας πὼς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα θὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ γιὰ μίαν συντριπτικὴν νίκην κατ' αὐτῶν. Αὐτὸ περίπου εἶναι τὸ μεγαλεῖον μιᾶς ἁγίας καὶ ὑποδειγματικῆς ζωῆς, λουσμένης ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον Φῶς τοῦ Χριστοῦ, γεμάτης ἀπὸ ἀγάπην καὶ καλωσύνην, ἀπὸ ἔργα θυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως ἀνάμεσα στὸ ποίμνιόν Του. Ἰδοὺ ἡ πιὸ σωστὴ κοινωνικότης, Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ. Ναί, ἔχει κοινωνικότητα ὁ κληρικός, ἀλλὰ τὴν δικήν του κοινωνικότητα, ἁγία καὶ σωστικὴ γεμάτη ἀπὸ ἀγῶνες ἀνάμεσα στὰ κύματα τῆς κοινωνίας γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ναυαγοὺς καὶ φωτίσῃ τοὺς ἐν σκότει καθημένους. «Αὐτὸ ἄλλωστε σημαίνει καὶ ἡ θερμὴ προσευχή του: «Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς».

Νὰ κατατείνῃ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του ὁ κληρικὸς στὴν θεμελίωσιν τοῦ Θελήματος καὶ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἰδοὺ ἡ σωστή, ἡ ἀκριβὴς κοινωνικότης τῶν πρεσβυτέρων, νὰ γίνουν τὰ παραδείγματα πρὸς μίμησιν στὸν κόσμον, νὰ σώσουν ψυχές, νὰ εἶναι πάντα τὸ ΑΛΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ». Εἴθε.

ΑΔΕΛΦΟΣ Ε.

Λόγοι ὠφελιμοι

"Σκότος οὐ σκοτισθήσεται ἀπὸ σοῦ,,

(Ψαλμὸς ρλη' 12)

Ὅταν ὁ «φωστὴρ ὁ μέγας» ὁ φωτοδόλος ἥλιος, ὡσὰν ἄλλος οὐράνιος δρομεύς, διανύσῃ τὴν πορείαν του ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον τοῦ οὐρανίου θόλου εἰς τὸ ἄλλο καὶ δυθισθῇ κάτωθεν τοῦ ὁρίζοντος, τότε τὸ σκότος ἀρχίζει νὰ σκεπάζῃ τὴν γῆν. Καὶ ὅσον βαθύτερον ἐκεῖνος κρύπτεται ὑποκάτω τῆς γῆς, τόσον βαθύτερον καὶ πυκνότερον μᾶς καλύπτει τὸ σκότος. Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ πιστὴ σύντροφος καὶ ἀκόλουθος τῆς γῆς εἰς τὰς πορείας της ἀνὰ τοὺς ἀχανεῖς αἰθέρας, ἡ σιωπηλὴ σελήνη· καὶ ἂν κατὰ τὰς ἀσελήνους νύκτας δὲν ἔφθανε μέχρις ἡμῶν ἡ γλυκεῖα καὶ μυστηριώδης μαρμαρυγὴ τῶν ἄστρων, βαθὺ καὶ ἀδιαπέραστον, τρομακτικὸν καὶ ἐφιαλτικὸν θὰ μᾶς ἐσκέπαζε τὸ σκοτάδι. Διὰ τὸν Θεὸν ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον. Ὁ προφήτης τὸ γνωρίζει καὶ μὲ βαθὺν σεβασμόν, μὲ φόβον εὐλαβικόν, τὸ λέγει εἰς τὴν προσευχήν του πρὸς τὸν Θεόν: «Σκότος οὐ σκοτισθήσεται ἀπὸ σοῦ, καὶ νὺξ ὡς ἡμέρα φωτισθήσεται· ὡς τὸ σκότος αὐτῆς, οὕτω καὶ τὸ φῶς αὐτῆς». Ὅσον διαυγὲς εἶναι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τόσον φωτεινὸν εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός.

«Σκότος οὐ σκοτισθήσεται ἀπὸ σοῦ». Φῶς καὶ σκότος, ἡμέρα καὶ νύκτα ὑπάρχουν μόνον διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Θεὸς ὅμως «φῶς ἐστι καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (Α' Ἰωαν. α' 5). Εἶναι ἡ φύσις καὶ ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ τὸ φῶς, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ εἰς Αὐτὸν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος σκότους. Ὅλα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι φωτεινὰ καὶ γνωστὰ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας, εἰς ὅλον τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος των. Κανένα παραπέτασμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ Θεοῦ. Τὸ πυκνότερον σκοτάδι δὲν εἶναι ἀδιαπέραστον ἀπὸ τὸ ἐρευνητικὸν βλέμμα τοῦ Παντογνώστου. Μὲ ὅσην εὐκολίαν βλέπει ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν παρακολουθεῖ τὰ πάντα καὶ ὑπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτός. Δὲν εἶναι τὸ φῶς ποὺ κάμνει τὰ πάντα φανερὰ καὶ γνωστὰ ἐνώπιόν του. Εἶναι ἡ πανταχοῦ παρουσία του. Ὁ προφήτης τὸ γνωρίζει. Καὶ μᾶς τὸ λέγει καὶ θέλει νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς τὰ εὐλαβικὰ συναισθήματα ποὺ διακατέχουν τὴν ἰδικήν του ψυχήν. Θεέ μου, λέγει, δὲν ὑπάρχει τόπος ποὺ νὰ εἶμαι ἀθέατος ἀπὸ τὸ παντέφορον βλέμμα Σου. Εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸν ἅδην, εἰς τὴν ἀνατολήν, εἰς τὴν δύσιν, εἰς τὰς ἀβύσσους ὅλας εἶσαι πανταχοῦ παρών, ὅλα τὰ βλέπεις, ὅλα τὰ παρακολουθεῖς, ὅλα τὰ γνωρίζεις.

«Σκότος οὐ σκοτισθήσεται ἀπὸ σοῦ». Οἱ διαλογισμοί μας, αἱ σκέψεις μας, αἱ ἐπιθυμίαι μας, οἱ πόθοι μας, οἱ ὁραματισμοί μας, τὰ σχέδιά μας, αἱ ἀποφάσεις μας, τὰ ἐλατήριά μας, ὅλα εἶναι φανερὰ ἐνώπιόν Του.

Προσεύχεσαι ἴσως μὲ κλειστὸν τὸ στόμα, ἐνῶ ἡ καρδία σου φλέγεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διάνοιά σου ἀναπέμπει μυστικὰς δοξολογίας καὶ φλογερὰς ἱκεσίας πρὸς Αὐτόν. Μὴ ἀνησυχεῖς! Ὁ Παντογνώστης βλέπει καὶ ἀκούει· καὶ καθ' ὃν χρόνον σὺ ἀνυψώνεις τὴν καρδίαν σου πρὸς Αὐτόν, σὲ ἐπισκέπτεται Ἐκεῖνος ἐκχύνων τὰ μύρα τῆς χάριτός Του εἰς τὸ μυστικὸν θυσιαστήριον τῆς ψυχῆς σου. Ὅταν ἴσως πολλοὶ προσφιλεῖς σου «μεριμνοῦν καὶ τυρβάζουν περὶ πολλὰ» (Λουκ. ι, 41), σὺ δὲ μὲ δάκρυα θερμὰ προσεύχεσαι τὰς νύκτας ὑπὲρ αὐτῶν, βλέπει ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ ἀκούει καὶ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ αἰτήματά σου. Ὦ ναί! Δὲν εἶναι μόνον τὰ μυστικὰ καταγώγια τῆς ἁμαρτίας καὶ τὰ ἀπόκρυφα ἄντρα τῆς ἀκολασίας φωτεινὰ καὶ γνωστὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅσον καὶ ἂν κρύπτωνται ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων. Δὲν εἶναι μόνον «τὰ ἔργα τοῦ σκότους», «τὰ κρυφῇ γινόμενα» (Ἐφεσ. ε', 12) ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπωλείας, θεατὰ καὶ ὁρατὰ ἀπὸ τὸν Παντογνώστην. Εἶναι ἐξ ἴσου γνωστὰ καὶ καταγράφονται εἰς τὰς οὐρανίους Βίβλους αἱ ὁλονύκτιαι προσευχαὶ καὶ αἱ ἱκετευτικαὶ ἀγρυπνίαι τῶν πιστῶν. Παρακολουθεῖ Ἐκεῖνος καὶ εὐλογεῖ τὸν ἐπὶ πλέον κόπον τῆς Χριστιανῆς μητέρας καὶ τῆς ἀδελφῆς νοσοκόμου, τὴν ἄγρυπνον ὁλονυκτίαν τοῦ φρουροῦ τῶν συνόρων, τὴν κοπιαστικὴν ἐργασίαν τοῦ ὁποιουδήποτε ἐργάτου, ὅλα τὰ ἔργα καὶ ὅλας τὰς προσπαθείας, ὅσαι καταβάλλονται διὰ τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας, διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πατρίδος, διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς οἰκογενείας, διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Γνωρίζει Ἐκεῖνος καὶ τὰ κρύφια τῆς καρδίας μας, διότι «μείζων ἐστὶ τῆς καρδίας ἡμῶν καὶ γινώσκει πάντα» (Α' Ἰωαν. γ' 20). Ὡσὰν βιβλίον ἀνοικτὸν εἶναι ἐνώπιόν Του ἡ διάνοιά μας καὶ ἡ καρδία μας. Ἂς ἐργάζωνται τὸ καλὸν οἱ ἐργάται τοῦ καλοῦ ἀφανῶς, χωρὶς νὰ δημοσιεύουν, χωρὶς νὰ διατυμπανίζουν τὰ ἔργα των. Ὅπως βλέπει Ἐκεῖνος τὰ φαῦλα ἔργα τῆς ἁμαρτίας, ποὺ γίνονται ὑπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἔτσι βλέπει καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ὅσον ἀφανῶς καὶ ἂν γίνωνται καὶ ὅσον καὶ ἂν ἐπιμελῶς ἀποφεύγουν τὴν δημοσιότητα. Ὁ προφήτης τὸ διεκήρυξε: «Σκότος οὐ σκοτισθήσεται ἀπὸ σοῦ».

Θεέ μου, τί νὰ ἀποκρύψω ἀπὸ τὴν Μεγαλωσύνην Σου; Ποῦ νὰ κρυφθῶ, ὅταν ἡ ἁμαρτία μὲ δελεάζῃ καὶ θέλει νὰ μὲ παρασύρῃ εἰς τὸν σκοτεινὸν δρόμον της; «Σκότος οὐ σκοτισθήσεται ἀπὸ Σοῦ». Ὅλα ἐνώπιόν Σου εἶναι διαυγῆ καὶ ὁλοφώτεινα. Καὶ αὐτὸ τὸ σκότος τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ ὅσα ἐπιμελῶς ἀποκρύπτω ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων. Σὺ Θεέ μου, τὰ βλέπεις, τὰ παρακολουθεῖς, τὰ γνωρίζεις λεπτομερῶς! Θεέ μου τί νὰ κάμω; Λυποῦμαι, ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι, ἀλλὰ δὲν

Η ΠΕΡΙ ΘΕΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Ἡ Θεία εἰκὼν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ στηρίζεται κυρίως εἰς τὴν ἀνακαινιστικὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου νὰ εὑρεθῇ ἡ Θεία εἰκὼν ἐν τῷ Προσώπῳ του.

Ὁ ἄνθρωπος μολονότι ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Δημιουργοῦ του, δὲν διετήρησε κοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπεμακρύνθη καὶ ἐξέπεσε καὶ ἠμαύρωσε τὴν Θεοῦφαντον Εἰκόνα τῆς ἀφθαρσίας. Ἀπώλεσε δὲ μετ' αὐτῆς καὶ ὅλην τὴν εὐμορφίαν καὶ τὸ κάλλος τῆς πρώτης ἐκείνης δημιουργίας ἐκ τῶν ἰδίων χειρῶν τοῦ Θεοῦ.

Διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως ὅμως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς Εἰκόνος τοῦ Θεοῦ, ἐμφαίνεται καὶ πάλιν ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὁ Παλαμᾶς ἔναντι τῶν σωματικῶν καὶ τῶν Πνευματικῶν δωρεῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἐπλούτισεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον. Εἰς τὸ «Περὶ κατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπου», ἔργον τοῦ Γρηγορίου Νύσσης. Ὅπως ὁ εἷς Θεὸς εἶναι ἐν ταὐτῷ καὶ τριαδικός ἤτοι, Νοῦς, Λόγος καὶ Πνεῦμα, οὕτω καὶ ὁ κατ' εἰκόνα Πλασθεὶς ἄνθρωπος παρουσιάζει συμφυῆ ἑνότητα, τοῦ νοῦ, τοῦ λόγου καὶ τοῦ Πνεύματος.

Ἡ ἀντιστοιχία δὲ αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπόλυτος, ἀλλὰ σχετική, σκιαγραφίζουσα τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ἀλλαχοῦ παρουσιάζει ὁ Παλαμᾶς τὸ τρίτον Πρόσωπον, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὡς ἀπόρρητον καὶ προαιώνιον τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ ὁμοῦ, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

«Αὕτη γὰρ ἡ Πατρός τε καὶ Υἱοῦ προαιώνιος χαρά, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐστιν, ὡς κοινὸν μὲν αὐτοῖς κατὰ τὴν χρῆσιν δι' ὃ παρ' ἀμφοτέρων καὶ πρὸς τοῖς ἀξίοις πέμπεται· μόνον δὲ τοῦ Πατρὸς καθ' ὕπαρξιν ὑπάρχον».

Οὕτω ὁ δημιουργηθεὶς ἄνθρωπος ἔχει τὸ πνεῦμα ὡς νοερὸν ἔρωτα τοῦ νοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν λόγον. Ἐξηγεῖ δὲ τὴν ἀκόρεστον διάθεσιν καὶ ἐπιθυμίαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς μάθησιν, πρὸς θέωσιν.

Ὅπως τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ζωοποιεῖ τὸν κόσμον, οὕτω καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ Πνεύματος τὸ συγκεκαλυμμένον μετ' αὐτοῦ σῶμα. Αὕτη ἐστὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ἡ Θεία Τριὰς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου κατέχει ὅλως τὸ «κατ' εἰκόνα», διότι προῆλθε καὶ εἰκονίζει τὸν Θεόν. Τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ μετὰ τῆς ἀγαθῆς βουλήσεως δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ «τὸ καθ' ὁμοίωσιν».

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐρχόμενος εἰς τὸν Κόσμον καὶ λαμβάνοντας σάρκα προσέδωσεν καὶ πάλι τὴν χροιὰν εἰς τὴν Θείαν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἠμαυρώθη.

Γενόμενος ἄνθρωπος ὁ Κύριος λαμπρύνει τὸ σῶμα κάθε ἀνθρώπου, διότι ἐπαναφέρει τὴν δυνατότητα τῆς ὁμοιώσεως.

Γενόμενος ἄνθρωπος ὁ Κύριος χαριτώνει τὸ σῶμα διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ τοῦ τιμίου αἵματος καὶ σώματός Του.

Γενόμενος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξομοιώνει τὴν Θεότητα καὶ προσδίδει αὐτὴν ἀφθαρτίζουσαν ἐν τῇ Βασιλείᾳ Του.

Γενόμενος τέλος ἄνθρωπος ὁ Κύριος καὶ Βρέφος συγκακοπαθεῖ μὲ τὴν διαιωνίζουσαν ἀνθρωπότητα, ἵνα θεώσῃ αὐτὴν κατὰ χάριν καὶ δωρεὰν καὶ δεδοξασμένην προσφέρει αὐτὴν εἰς τὴν ἀνέκφραστον μακαριότητα.

φεύγω ἀπὸ κοντά Σου.

Πέφτω ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς Ἁγιωσύνης Σου καὶ ζητῶ τὸ ἔλεός Σου. Δός μου τὴν χάριν Σου ὥστε ἡ πεποίθησις ὅτι διερευνᾶς Σὺ καὶ τὰ ἀδιαπέραστα σκότη νὰ μὲ παρακινῇ εἰς τὸ νὰ ἐργάζωμαι, μόνον τὴν ἀλήθειαν, μόνον τὴν ἀρετήν. Δίδε μου τὴν χάριν Σου, ὅλα ὅσα πράττω νὰ εἶναι ὁλοφώτεινα σύμφωνα μὲ τὸ ἅγιον θέλημά Σου. Καὶ Σύ, ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ὁποίου «σκότος οὐ σκοτισθήσεται καὶ νὺξ ὡς ἡμέρα φωτισθήσεται». Σὲ ἱκετεύω ἐνίσχυσέ με νὰ περιπατῶ ἐν τῷ φωτὶ μὲ τὴν ἀδιάκοπον καὶ συνεχῆ πεποίθησιν καὶ συναίσθησιν ὅτι εἶσαι πανταχοῦ παρὼν καὶ μὲ βλέπεις καὶ μὲ ἀκούεις, καὶ μὲ παρακολουθεῖς, ὥστε ὅλα τὰ ἔργα καὶ αἱ πράξεις μου καὶ τὰ διανοήματά μου νὰ φέρουν τὴν σφραγῖδα τοῦ φόβου Σου καὶ τῆς συναισθήσεως τῆς θείας Σου παρουσίας. Ἀμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Τά Ἐγκαίνια τῆς νέας Ἱερᾶς γυναικείας Μονῆς τῆς Ὁσίας Μητρὸς Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου - ἐν Θράκη

ΚΟΜΟΤΙΝΗ ΘΡΑΚΗΣ, Ὀκτώβριος 1976.

Τὴν 5ην Ὀκτωβρίου κατὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον τῆς Νικαίας ἀφίχθη εἰς τὴν Ἀκριτικὴν πόλιν τῆς Θράκης Κομοτινήν, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰακώβου Θεο)κης, Νικολάου Εὐβοίας καὶ Εὐθυμίου Σερρῶν, ἀργότερον κατέφθασαν ἐκ Δράμας οἱ Ἱερεῖς Ἰωάννης Χ' Διάκος, Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου του Ἀμβροσίου Ἀγ. Νικηφορίδου, προκειμένου νὰ γίνουν τὰ ἐγκαίνια τῆς νεοϊδρυθείσης Γυναικείας Μονῆς τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου. Ἀργὰ τῆς ἰδίας ἡμέρας κατέφθασεν καὶ ἐν Πόλιμαν ἐκ Δράμας πλῆρες προσκυνητῶν. Τὴν ἑπομένην ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν ἐτέλεσε μετὰ πάσης σεμνοπρεπείας καὶ τελετουργικοῦ τυπικοῦ τὰ ἐγκαίνια ἐν μέσῳ εὐσεβοῦς Ἐκκλησιάσματος καὶ προσκυνητῶν. Εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ ὁ Μακαριώτατος, ἀναφερθεὶς εἰς Εὐαγγελικὴν δρᾶσιν τῆς Μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας ἐν μέσῳ ἐμποδίων τὰ ὁποῖα ἀνατρέπει ἡ πίστις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὴν Γνησίαν Ὀρθοδοξίαν. Παρὰ τὴν βροχερὰν ἡμέραν συνέρευσεν πλῆθος λαοῦ τῆς Ἐθνάνδρου ταύτης Ἀκριτικῆς Θράκης εἰς τὸ νέον τοῦτο θρησκευτικὸν καταφύγιον. Θερμὰ συγχαρητήρια ὀφείλονται εἰς τὴν δραστηριότητα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Κομοτινῇ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας ἐκ τῶν ἀδελφῶν Λαζάρου Ζαχαριάδου, Ἀθανασίου Ταχυπούλου, Δημητρίου Ἀλεξίδου καὶ λοιπῶν ἀδελφῶν μετὰ τῶν γυναικῶν των αἱ ὁποῖαι ἐπεδασίλευσαν Ἀβραμιαίως τοὺς προσκυνητάς.

Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν Ἁγιορειτῶν Ζηλωτῶν Πατέρων

ΔΡΑΜΑ, Ὀκτώβριος 1976.

Οἱ ἐνορῖται τοῦ ἐν τῇ Ἀκριτικῇ καὶ Μαρτυρικῇ πόλει Δράμας Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν μετ' ἀφάτου χαρᾶς ὑπεδέχθησαν τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικον τὴν 10ην Ὀκτωβρίου καὶ τὴν ἑπομένην Ἱερούργησε ἐν τῷ ὡς ἀνωτέρῳ Ναῷ συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πρωθιερέως Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου τοῦ Ναοῦ Ἀμβροσίου Ἀγ. Νικηφορίδου. Πλῆθος εὐσεβῶν Χριστιανῶν συνοιθρήσθη εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν ταύτην Λειτουργίαν προκειμένου καὶ νὰ μισήσῃ καὶ νὰ ἀνάψῃ ἐν κηρίον εὐγνωμοσύνης ἕνεκεν διὰ τὸ τελούμενον Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν πάντων τῶν ὁμολογητῶν Ἁγιορειτῶν Ζηλωτῶν Πατέρων τῶν ἀγωνισθέντων ὑπὲρ τῆς Πατρῴας πίστεως τῆς Γνησίας Ὀρθοδοξίας.

Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐκήρυξεν ὁ Σεβασμιώτατος τὸν Θεῖον Λόγον τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου τοῦ ΣΠΟΡΕΩΣ, ἀναφερθεὶς μὲ συγκινητικὰ λόγια εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν Ἁγιορειτῶν Ζηλωτῶν Πατέρων κατὰ τὴν διαρρεύσασαν πεντηκονταετίαν, τοὺς ἀτρύτους κόπους καὶ δεινοπαθήματά των. Ἂς εἶναι Αἰωνία αὐτῶν ἡ Μνήμη.

Ἀπὸ τὸ Ἱερὸν Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν Ἁγιορειτῶν Ζηλωτῶν Πατέρων τῆς περιόδου 1924—1976

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1977 ἐξετυπώθησαν μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην. Παρακαλοῦνται ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι Ἑνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοίχου δρχ. 18, τσέπης δρχ. 7.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου ἐτελέσθησαν τὰ κάτωθι ἐγκαίνια:

1) Τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Μεγ. Εὐσταθίου εἰς τὸ Κρυονέρι Ἀττικῆς τὴν 30.9.76 συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Γερασίμου Βράκα καὶ Ἰωακείμ Γιάννου.

2) Τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Κομοτινῆς Θράκης τὴν 6. 10.76 συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰακώβου Παπαδέλη, Εὐθυμίου Ὀρφανοῦ, Νικολάου Λιαπίδη, τῶν Ἱερέων Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου πρωθιερέως καὶ Ἰωάννου Χατζηδιάκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἀμβροσίου Νικηφορίδη ἐκ Δράμας.

3) Τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Νικήτα Πανόρμου Καλύμνου τὴν 20.9.76 συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἱερομ. Καλλινίκου καὶ Χριστοδούλου.

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος καὶ Νεομάρτυρος Τριανταφύλλου Ζαγορᾶς Βόλου τὴν 4 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Παναρέτου (Δρακοσπηλιᾶς) καὶ τοῦ αἰδεσ. Γεωργίου (Βόλου).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθηκόντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχὸν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐδημοσιεύθη ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὄργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὀρθοδοξίας».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Πρὸς τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον
Γ.Ο.Χ.

Ἀπευθύνω τὰ θερμά μου εὐχαριστήρια διὰ τὴν εὐγενῆ χειρονομίαν τοῦ ὑμετέρου ταμείου ὅπως προσφέρη διὰ τὴν κηδείαν τοῦ Πατρός μου Ἀνδρέου Βαπορίδου τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 16.000 δρχ.

Προσέτι εὐχαριστῶ τὸν Μακαριώτατον Αὐξέντιον καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ μετασχόντας ἱερεῖς εἰς τὴν Νεκρώσιμον Τελετήν.

Χαριτόσυνον εὐγνωμοσύνην μου ἐπέφερεν ἡ ὑφ' ὑμῶν ἀναγνώρισις τοῦ ἔργου τοῦ πατρός μου εἰς τὴν ὑμετέραν ἐκκλησίαν καὶ εὐελπιστῶ εἰς τὴν περαιτέρω χριστιανικὴν σας ἀρετὴν πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῆς μεταθανατίου κοσμικῆς κατοικίας τοῦ θεοσεβοῦς τέκνου σας Ἀνδρέου Βαπορίδου.

Μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην
Βασιλικὴ Βαπορίδου — Ματζαβᾶ

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντὴς Συντάξεως
Ἀρχιμ. Γεράσιμος Βράκας
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμὰς	60
»	Ἐτησία »	100
Ἐξωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δολλάρια	6
»	Ἐτησία »	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5